Móra nyúz

IV. évfolyam 1. (16.) szám A Móra Ferenc Kollégium lapja 2002. december 5.

Szerkesztői szó

„Elkészült a nagy mű…“ Igen, ezek már végre valahára mi vagyunk! Vagyis egész pontosan Ti, akik így vagy úgy közreműködtetek az idei tanév első Móra Nyúzának létrejöttében.

Engedjétek meg, hogy először a tapasztalható változásokról írjak. Bizonyára vannak köztetek olyanok, akik tudják, hogy történt egy kis csere az újság szerkesztői gárdájában. Itt szeretném felhívni mindenki figyelmét arra, hogy ezentúl, ha az újsággal kapcsolatos cikkeiteket szeretnétek leadni, vagy észrevételeiteket, ötleteiteket közölni, segítségeteket felajánlani, esetleg kritikátokat (ne adj' Isten nemtetszéseteket) kifejezni, azt a 16/b–ben Verbói Barbaránál tehetitek meg. Egyelőre! Egyelőre, mert némi változtatást szeretnék bevezetni ezzel kapcsolatban a későbbiek folyamán. Van egy homályos képem rovatvezetőkről, akik az újság egy–egy részéért felelősek; tördelőkről, korrektúrázókról, akikkel megoszthatom a hirtelenjében rámszakadt munka egy részét. (Ők vennének le a vállamról némi terhet!) De erről talán majd egy következő számban írnék részletesebben, bízva abban, hogy meg is valósul.

A 2002-es év őszi tanévének első számát tartjátok a kezetekben. Sorolhatnám, hogy milyen okai voltak a meglehetősen késői megjelenésnek, de nagyjából úgyis kitalálhatjátok, hogy egyfajta káosz. Az egyik szerkesztő megy, a másik jön. Nehézkes a váltás, de érthető, hogy ilyenkor nagy a felfordulás. (Legfőképp az ember gondolataiban!) Ehhez jöttek még a különféle elfoglaltságaink, és amiből sosincs elég: az idő. Egész pontosan az időhiány! De végre valahára elkészült ez a szám is.

Örömmel tapasztaltam, hogy a kezdeti nehézségektől eltekintve szép számmal gyarapodott a napok múlásával a cikkek száma, így közel 40 szerző tollából kerültek ki a most megjelent írások. Olvashattok az elmúlt 3 hónap kollégiumi eseményeiről, egyéb egyetemi és városi rendezvényekről. Vélemények, életérzések megfogalmazása színesíti továbbá az újságot, valamint interjúk kollégiumunk tehetségeivel; az öntevékeny csoportok is elhelyezték felhívásaikat (tessék jelentkezni, aktivizálódni!!!) az újság soraiban. Egy rövid utazást tehetünk a londoni állatkertbe egy cikk erejéig, és a mostani számmal elindul hódító útjára két új rovat: a Boszorkánykonyha és a Körkérdések. Ezek azt a célt szolgálják, hogy olyan embereket is írásra sarkalljunk, akik nem akarnak belevágni „hosszabb értekezés megírásába például a kollégiumi életről“, de röviden szívesen kifejtenék a véleményüket egy-egy témával kapcsolatban; vagy megosztanák túlélő étkeik elkészítésének boszorkányságait társaikkal. Továbbra is olvashatjátok a kollégium lelkes poétáinak sorait, valamint az igen színvonalasra sikerült sportrovatban néhány ismert és kevésbé ismert sportoló „élettörténetének“ egy részletét. Tervbe van véve egyéb rovatok folytatása (pl. seniorok bemutatása, keresztrejtvény és egyéb rejtvények), de sajnos még nem sikerült mindent megvalósítani…

Változás nemcsak az újságban tapasztalható, kollégiumunk is évről évre szépül. Kisebb-nagyobb átalakítások, javítások folytak a nyáron és tovább folytatódnak a közeljövőben, hogy minél otthonosabban érezzük magunkat a Mórában. Kissé megújult külsővel és nagy lelkesedéssel indult októbertől az alagsorban a büfé (kávézó!). Volt mórások egyetemi pénztárcához szabott árakkal várnak szeretettel mindenkit.

Végül szeretném megköszönni mindazoknak a segítségét, akik írásukkal, vagy egyéb módon hozzájárultak ennek a számnak a megjelenéséhez. Sok új és régi szerzőt ismerhettem meg. A továbbiakban is buzdítok mindenkit az írásra, ha nem írtál még, akkor azért; ha pedig már megtapasztaltad a „nyomtatás sikerét“, akkor ezért.

Jó munkát és ihletet kívánok mindenkinek a további cikkekhez! Az elkövetkező vizsgaidőszakra pedig egy nagy kalappal mindenkinek! Békés, boldog ünnepeket, szép élményeket a téli szünetre!

Verbói Barbara

A kollégium énekesnője

Liska Zsanettel beszélgetek, aki IV. francia és II. Európa Tanulmányok szakos hallgató az egyetemen és kollégiumunknak szeptember óta lakója. Zsanettet elsősorban eddigi énekes pályafutásáról faggatom

– Szolnokon a Tiszaparti Gimnáziumban érettségiztem (ének-angol szakon), nem véletlenül, hiszen már kis korom óta sokat énekelek. Már általános iskolában sikereket értem el versmondó és népdaléneklési versenyekkel és kitűntem az iskolai kórusból is.

– A szüleid hogyan viszonyultak ezekhez a szárnypróbálgatásokhoz?
– Ők mindig mellettem álltak, bár azt a 10 éves koromban tett kijelentésemet, hogy énekesnő akarok lenni csupán gyerekkori fellángolásnak tartották Most már – azt hiszem – elhiszik.

– A középiskolás éveket, hogy kísérte végig az éneklés?
– A gimiben ének tagozatra jártam, amelynek Kodály kórusával Belgiumban egy fesztiválon summa cum laude-val végeztünk. Számomra nagyon meghatározó volt, hogy egy évet ösztöndíjjal Franciaországban tölthettem. Ez a nyelvtanulás, és az éneklés terén is lehetőséget teremtett az előrelépésre. Egy északkelet-franciaországi kisvárosban (Montbéliardban) tanultam a Lycée George Cuvier-ben ének-francia irodalom szakon, s mindemellett az ott lévő konzervatóriumban énekeltem, ahol az énektanár rengeteget segített, és akit nagyon megszerettem. Az énektanár sírva búcsúzott tőlem…

– Miért Szegedet választottad az egyetemi tanulmányaidhoz?
– Erre nagyon egyszerűen tudok válaszolni. Nővérem is itt tanult Szegeden és nagyon megtetszett a város. Most is szeretek itt lenni, de egy kis környezetváltozásra szükségem lenne.

– Mit tartasz eddigi legnagyobb sikerednek?
– Azt hiszem, arra vagyok a legbüszkébb, hogy 2000-ben egy Celine Dion dallal (Only one road) megnyertem a Csongrád megyei Ki Mit Tud? -ot. Nagyon szeretek versenyeken részt venni és megméret-tetni magam, de ez a megmérettetés nem mindig igazságos, hiszen nagyon sokszor nem szakmai zsűri értékeli a versenyzőket.

–Lemezszerződésen gondolkodtál?
– Igen, szeretnék. Sajnos azonban a versenyek után semmi nem történik, mindig ugyanaz a forgatókönyv, kiosztják a díjakat, aztán ennyi. Mindig bízom abban, hogy hátha történik valami…

– Legutoljára a koliban az Edith Piaf-esten láthattunk téged. Miben látod az ő sikerét?
– Egy művész – szerintem – akkor lehet igazán jó, ha jól ki tudja fejezni magát, és önmagát tudja adni. Neki ez sikerült. Dalaiban benne volt az egész élete a sikerekkel és a kudarcokkal. A dalszövegekre különösen figyelt.

– Távlati tervek?
– Mindig erről faggatnak… Szeretnék még külföldön énekelni. Talán még egy bárban is el tudnám képzelni magam, ahogy zongorakísérettel énekelek. Úgy érzem, ha énekelek akkor adok valamit magamból, és adni nagyon jó. Persze szeretnék családot is.

– Mikor és hol láthatunk téged legközelebb?
– December 4-én 18 órakor az egyetem aulájában az Egyetemi Zenei Versenyen fogok indulni komolyzene kategóriában. Ide várok mindenkit nagyon sok szeretettel.

– Ehhez is és a továbbiakhoz is nagyon sok sikert kívánunk!
– Köszönöm szépen!

Kajcsa Szilárd

„Ne nézzen úgy rám…“

Múltkor álltam a folyosón, és azt hallottam, hogy Ádám a címben említett dalt énekli nagyon jól. Megkérdeztem, komolyan énekel-e, és igen. Van egy együttes, ahol bizony ő felel az emberi hangokért. (Néha az állatiakért is ☺) Szóval leültünk, és beszélgettünk kicsit. Most tehát bemutatom nektek Czeglédi Ádám joghallgatót és az ő zenekarát!

– Mi a nevetek?
– Diversus. Ez egy latin szó. Azt jelenti: más, különböző. Nem arra kell gondolni! A szexualitásunk teljesen rendben van, teljesen átlagosak vagyunk ebből a szempontból. Azért lett ez a nevünk, mert nem volt koncepciónk, hogy milyen számokat játszunk. Vegyes a repertoár, tehát egymáshoz képest minden szám különböző, más. (De ez inkább csak egy utólag összetákolt ideológia.)

– És milyen stílusú zenéket játszotok?
– A mostani (nov. 6. Jate Klub) fellépésünkön szekciókra bontottuk a zenéket. Blues szekcióval kezdünk, Rock and roll, Nyugati újhullám (divatzene), Elgondolkodtató tragédia szekció.

– Az mi?
– Itt két szám van, az egyik saját. Ezt Tamás írta a barátnőjének, szerelmes dalnak indult, mondta, hogy írjak rá szöveget, ami tragikus lett. Éppen ilyen hangulatom volt. Tudok én vidám számot is írni, erre példa a Happy way, amit logikusan a Boldogság szekcióba tettünk. Vannak még szekción kívüli számok, ilyen a ‘20-as évekbeli dal, a „Ne nézzen úgy rám a gyönyörű szemével“. Ezt feldolgozta a Heaven Street Seven, és mi is játszuk.

– Beszéljünk a tagokról!
– Ez egy érdekes történet, elmesélem! Még tavaly év elején elmentünk egy buliba Dér Ádám haverommal a Ságvári gimibe, ahol a Neo lépett fel. Előtte ittunk, és jó kedvemben elkezdtem Doorst énekelni az utcán. Erre Ádám megkérdezte, hogy nem akarok-e énekelni, mert ő akkor ott úgy vélte, hogy jó a hangom. És én mondtam, hogy dehogyisnem, ez életem vágya. Ő pedig azt válaszolta erre, hogy ő meg gitározik, most hagyja ott az esztergomi zenekarát, és kéne itt alapítani egyet. Mi sem természetesebb! Részegen minden egyszerű. Már csak egy dobos kell. Elmentünk a buliba, odamentünk a hozzám legközelebb eső taghoz, életemben akkor láttam először, vállon veregettem, és megkérdeztem, hogy nem tud-e dobolni. Mondta, hogy ő nem tud, de várjunk egy kicsit. Másfél percen belül hívta Vincze Fekete Mátét, aki azóta velünk dobol. Ő most végez a középiskolában. Még beszerveztük Kórodi Tomit, ő is évfolyamtársam, mint Ádám, aki a másik gitárosunk. Így négyen lementünk a Rock Klubba, ahol a Gőzerő énekese, Szurdi Zsolt felkarolt minket, adott nekünk próbatermet. És persze énekesnő is van a csapatban: Szikszai Kata. Aki egy nagyon tehetséges lány. És ezt Charlie mondta róla.

– Van lehetőségetek fellépni? Mert manapság a rocknak nincs akkora tere.
– Attól függ, hogy van e közönséged. Mi sem tudtuk, nekünk lesz e. Elkezdtünk játszani, megtanultuk Hobótól a Tortát, elkezdtünk feldolgozni ezt azt. Tavaly a Law fari napon léptünk fel, ahol egy nagyon jó bulit csináltunk. Hangulatos, jó zenét játszunk, amit tudnak énekelni velünk. Vevő rá a közönség.

– Mi a célotok ezzel a zenekarral? Buli, mert ráértek, vagy élethivatás?
– Ez a nagy dilemma. Magamról tudom, hogy ez egy színfolt az életemben. Komolyan csinálom, mindent megteszek érte, de nem így tervezem a jövőmet. Máté nem tudja még, hogy tanuljon, vagy a zenének szentelje az életét. Tamás pedig éppen ma mondta, ha meglenne a lehetősége, akkor ő a rockzenével foglalkozna hivatásszerűen.

– Mi a kedvenc dalod?
– A Doorstól a The end, ami nagyon megragadott. Nem egy vidám dal. Le kell mellé ülni.

– És azok közül, amiket játszotok?
– A Happy way, amit én írtam. Segítettek benne a többiek persze. A dobot, a szóló gitárt ők alkották.

– Mikor léptek fel legközelebb?
– November 6-án a Jate Klubban a jogász buli után.

– Ott leszünk!

...Ott is voltunk! Nagyon jó bulit csaptak a srácok. A Mórások szép számban képviselték a kollégiumot. És bírtuk volna tovább is, de jóból kicsit adnak, mint tudjuk.

Molnár Edit

Készítsünk mérleget

Kedves Kollégisták! Alig néhány hét, s vége az évnek, ami a sok-sok örömünnep (Mikulás, Karácsony, Szilveszter) mellett hoz majd nem kevés izgalmat és sanyargatást is (vizsgaidőszak). Sajnos én magam is kénytelen vagyok utóbbit erősíteni akkor, amikor az e félévi kollégiumi díjak *haladéktalan* befizetésére sarkallom a tisztelt kollégiumi lakókat.

A kollégium – mint tudják – önállóan gazdálkodik, tehát saját bevételeinkből tartjuk el magunkat. Az egyetem és a fölöttes hatóság, az Oktatási Minisztérium mindemellett sokat tesz épülésünk, szépülésünk érdekében. Ennek – az utóbbi időben megnyilvánuló – mértékén én magam is csodálkozom, de legalább ennyire megelégedéssel is tölt el. Nem mindennapi érzés ez a felsőoktatás máig alulfinanszírozott rendszerében, hozzátéve, hogy ez az alkalmankénti gáláns adakozás nem homályosíthatja el az egyébként kritikusan pásztázó tekintetet.

Csak emlékeztetőül sorolom, hogy a nyáron másfél millió Ft értékben felújíthattuk a tornatermünket, valamennyi szoba és közös helyiség új világító testeket kapott, továbbá szeptembertől hifi minőségben hallhatjuk a kollégiumi rádiót és a portai hangosbemondó szövegeit, köztük Kovács Attila felhívó szózatait a kollégiumi díj befizetésére. A legnagyobb szenzáció természetesen a kollégium internetes csatlakozásának kialakítása a szobánkénti 6 kimenettel. Az új, nagy sebességű (UTP), az egész épületet behálózó rendszer országos összehasonlításban is – már ami a felsőoktatási kollégiumokat illeti – kivételesen szerencsés körülmény. Mindehhez csatlakozik még az ugyancsak pályázati pénzen nyert 10 darab új számítógép, egy nagy teljesítményű fénymásoló, két új nyomtató. A közbeszerzési eljárás útvesztői miatt a pénz elköltése nem ment könnyen, de mire az újság megjelenik, reméljük, hogy az eszközök megérkeznek. Itt van már ugyanakkor a 2-es számítógép teremben az az öt darab (még éppen célnak megfelelő, szövegszerkesztésre, levelezésre használható) számítógép, melyet az egyetem Bér- és Munkaügyi Osztályától kaptunk ajándékba.

Fentieket nem csak a büszkélkedés miatt soroltam el, hanem azzal a nem titkolt szándékkal is, hogy hatékonyabban motiváljam a tisztelt kollégistákat a kollégiumi díj befizetésére. Az egyetem elvárja tőlünk, hogy az év végi elszámoláskor legalább nullára fussunk, és semmiképpen ne termeljünk mínuszos rovatokat. Mivel ebben az évben ún. központi segítséggel igen szépen haladtunk előre, úgy gondolom, hogy még a szokásosnál is jobban kellene a befizetési előirányzatokat teljesíteni. *Ez hétköznapi nyelven azt jelenti,* ***hogy még ebben az évben minden kollégista fizesse be a rá eső kollégiumi díjat, s ez történjen meg legkésőbb december 20-ig. A tartozásokat ne vigyük át a következő évre!*** *Akinek problémája adódik a befizetéssel, kérem, hogy személyesen kérjen engedélyt a fizetés halasztására. Ha ez nem történik meg, s a befizetés elmarad, a konkrét esetekkel januárban a kollégiumi bizottság foglalkozik majd.*

Köszönet

Engedjék meg, hogy a szigorú (komolyan veendő!) kérés után köszönetet mondjak Önöknek. A nyáron - bár igen sok felújítást végeztünk – mégis sikeresen hasznosítottuk a kollégiumot. A megkeresett közel hárommillió forintot nagy részben egyéni vendégek szállásdíjaiból nyertük. Úgy gondoljuk, hogy ebben nagy része van azoknak a kollégistáknak, akik népszerűsítették a Mórát otthoni környezetükben.

Köszönjük továbbá azoknak a szülőknek és kollégistáknak a segítségét, akik személyi jövedelemadójuk meghatározott részének 1%-át felajánlották a kollégiumi alapítványnak. A Móra Ferenc Kollégiumért Alapítvány számlája ez úton 31 431 Ft-tal gyarapodott.

Távozók és érkezők

Decemberben elbúcsúzunk **Pusztai Lászlótól**, aki polgári szolgálatát töltötte itt a kollégiumban. Feladata elsősorban a kollégiumi stúdió karbantartása, gondozása, fejlesztése volt, de Leslie, ahogy a kollégiumban sokan hívják, bármilyen feladatot szívesen ellátott, legyen az ágyneműcsere, beszerzés vagy választási ügyelet. Mindezt nagyon szerényen, magától értetődően, a rá jellemző visszafogott lelkesedéssel és szeretettel végezte. Rengeteg filmet másolt, címkézett, katalogizált, keze alatt szépen fejlődött a város leggazdagabb videó tékája – most már az Ő keze nyomát is viseli. Búcsúzóul több példányban kaptunk Tőle egy frissített, kifogástalanul megszerkesztett, ízlésesen bekötött listát – jó kézbe venni. Nagyon köszönjük a munkát, a jelenlétet – hiányozni fog!

A kollégiumba újabb polgári szolgálatosok érkeztek. **Hirdi László** a Leslie-hagyatékot viszi tovább és a kollégium adminisztrációjának programozási nyelvét fogja megírni. **Bálint Olivér** és **Joó Péter** kollégiumtörténeti jelentőséggel bíró feladatot vállalt: hangarchívumunk digitalizálását végzi majd el. (A hangarchívum 1985 óta őrzi azoknak az előadásoknak, írói esteknek a hanganyagát, melyek itt történtek a kollégiumban.)

Új seniorok csatlakoztak a Móra Kollégiumhoz, szeretettel köszöntjük Őket is!

Ócsai Éva, a Modern Magyar Irodalmi Tanszék PhD hallgatója a nagy hagyományokkal rendelkező irodalmi estjeinknek lesz szerkesztője és szervezője. A legnagyobb gonddal előkészített és sikeresen lefutott Hazai Attila és Térey János esttel máris szépen debütált.

Alapi Tünde vegyész hallgatóként kollégista volt, most az SZTE Környezeti Kémia doktori iskolájának hallgatója. Seniorként a kollégium és a TTK nem túlságosan szoros kapcsolatait erősítheti. Történelmi léptékű feladat ez is!

Visszatérők

A kollégium vélhetően nagy örömére megújult a büfé – kávézó. Ráadásul nem is akárhogyan, hiszen a működtetők volt kollégisták: **Szalai Anikó** és **Bán Fecó**. A szeptember eleji nyitás egy kicsit elcsúszott, melynek nagyon is bocsánatos oka volt: nevezettek összeházasodtak, és a hónap elején nászútjukat töltötték Spanyolhonban.

Szeretnénk, ha a hely inkább kávézó jelleggel-hangulattal működne, s a kiváló választék mellett rendezvényekkel, kiállításokkal is kedveskedne a kollégistáknak. A legeslegszebb az lenne, ha mostani és régi kollégisták lépnének fel ilyen-olyan produkcióval, fotókkal, rajzokkal. Nagyon sok lehetőséget látok a működésben – miért ne imitálhatnánk egy kávéházat? Egyelőre füstfátylak nélkül, bár ebben a vélemények valószínűleg megoszlanak.

Megújultan érkezett vissza a kollégiumi közösség életébe a **régi-új kollégiumi bizottság**. Egyelőre a lendület töretlen, a tervek biztatóak. Reméljük, újítanak, pezsdítenek, frissítenek – elő a farbával!

Erdélyi Ágnes

Az új hálóról

Sokat kellett várnunk igaz, de végre működik az új UTP-s hálózat szeretett kollégiumunkban. A hálózat kiépítése már a nyár folyamán megtörtént, azonban a tényleges használatot kicsit késleltette egy eszköz hiánya, amit – borsos ára ellenére, de igazgatónőnek hála – végülis sikerült beszerezni. A Móra Ferenc Kollégium ezzel ismét nagyot lépett előre, és továbbra is tartja előkelő helyét a kollégiumok rangsorában.

Minden szobában összesen 6 csatlakozási lehetőség van a netre. Kettő-kettő a két szobarészben és kettő a közös helyiségekben. Vezetékről, a fali csatlakozótól a gépig, mindenkinek magának kell gondoskodnia.

Például egy 5 méteres vezeték 700-800 Ft között kapható attól függően, hogy hol vásároljuk. Továbbá kell egy 10/100 Mbit-es UTP-s hálókártya, melynek ára most 2-4 ezer Ft között mozog. A hálózat 100 Mbit/s-os adatátvitelt tesz lehetővé, ami a korábbi hálózatnál legalább 10-szer gyorsabb. A használathoz csak ki kell töltenünk egy, a portán felvehető adatlapot, melyen nevünk, szobaszámunk és gépnevünk mellett hálókártyánk MAC-address-ét is fel kell tüntetnünk. Ez utóbbi a legfontosabb, mivel - egyszerűen fogalmazva - a szerver csak akkor engedi ki gépünket az Internetre, ha regisztrálva vagyunk. Ezek után nekünk nem kell semmit beállítanunk, mivel a szerver gépünk minden újraindításakor újraküldi a netre való csatlakozáshoz szükséges adatokat. A kitöltött adatlapot már csak fel kell vinnünk a rendszergazdákhoz az V.emelet 21-es szobába, akik – amint idejük engedi – elvégzik a szükséges regisztrációt. Így jóval egyszerűbbé válik egy számítógép csatlakoztatása a netre, melyet rendszergazdáink áldozatos munkájának köszönhetünk. Ha mégis problémátok adódna, bizalommal forduljatok hozzájuk, biztos segíteni fognak.

Esztergályos Csaba

K. B. 2002

Idén engem kértek fel a választásokról szóló cikk megírására. Tavaly ilyenkor nem gondoltam volna, hogy ilyesmire valaha is sor kerül. De mégis! Csupán egy gondom akadt: hogy lehet ezt jól megírni? Új kollégiumi bizottsági tagként nehéz viszonylag semlegesen beszámolnom a választásokról, de azért igyekszem. Lássuk csak!

Az idei választás

Az idén némi késéssel indult a Kollégiumi Bizottság tagjainak megválasztása. Az elmúlt években október végéig általában lezajlott a választás, az idén azonban csak ekkor kezdődött el. Ennek okai összetettek, úgyhogy nem is kívánom részletezni. A lényeg, hogy október 28-a és 31-e között lehetett felvenni a jelölőlapokat. Nem sokan éltek ezzel a lehetőséggel, de így is akadtak jelöltek. November 4-én már be is mutatkozhatott a szavazáson indulni kívánó tizenhárom „versenytárs“. Ekkor rendezték meg ugyanis a kollégiumi közgyűlést. Az egy-két órás rendezvényt Szép Béla koordinálta.

Mindenekelőtt a tavalyi Kollégiumi Bizottság tagjai összegezték és értékelték az elmúlt év munkáját. Sokak meglepetésére Esztergályos Dóra, a tavalyi koll. biz. titkár, az idén nem indult a választáson. (Ennek egyszerű oka az, hogy fontosabb teendői akadtak: a BTK HÖK elnökeként az egyetem ügyeinek intézése.) A beszámolók után a kollégium tanára, Kovács Attila és a kollégium igazgatója, Erdélyi Ágnes is összegezte a sikerekben és eredményekben gazdag elmúlt évet. Szót kaptak a rendszergazdák is, akik nevében Tusi (hivatalos nevén Tuska László) mondott el pár nélkülözhetetlen információt. A hallgatóság érdeklődése az előzetes beszámolóktól már-már kezdett lanyhulni, amikor jött Tusi és sajátos beszédstílusával és humorával sikerült feldobnia a közgyűlést. Beszámolt a Linux fantasztikus előnyeiről a Windows számtalan hibájával szemben. Miután megteremtődött a remek hangulat, következhetett a közgyűlés második fele. Ekkor mutatkozhattak be két-három percben a jelöltek. Ezzel a lehetőséggel tizenegyen éltek.

A november 4-ével kezdődő héten lehetett a tizenhárom jelöltre szavazni. A kampányt nem vitték túlzásba a jelöltek (ez egyben önkritika is). A kollégium lakói csupán Ragány Zoltán igényesen kivitelezett szórólapjaival és Erdős Bertold fényképes tablójával és „ígéretes“ szórólapjaival találkozhatott. A tizenhárom jelöltből kilencre lehetett voksolni. A szavazást azonban nem sokan tekintették nagy lehetőségnek. Ez azért lényeges, mert csak nyolc éve érvényes a jelenlegi választási szabályzat, korábban csak a közgyűlésen lehetett szavazni. De ne menjünk ilyen messzire!

A választási hét lezárultával a szavazatokat november 10-én 20 órától kezdték el megszámlálni. Ezen a vasárnapi estén a kollégiumi rádió is működésbe lépett, hogy frissen tudósíthassa az érdeklődőket a szavazás eredményeiről. A szavazatszámlálás egész gyorsan zajlott, így ötpercenként értesülhettünk a százalékos eredményekről. Közel egy óra alatt kialakult a végeredmény. Az új Kollégiumi Bizottság tagjai tehát névsorrendben: Czeglédi Ádám, Erdős Bertold, Esztergályos Csaba, Farkas Péter, Gaál Anna, Kajcsa Szilárd, Lutz Gábor, Ragány Zoltán és Verbói Barbara.

A megújult Kollégiumi Bizottság

Az új Kollégiumi Bizottság november 11-én meg is alakult. Ezen a ponton fontos megemlíteni, hogy nagy meglepetést okozott, hogy egy elsős hallgató (Erdős Bertold) is bekerült a bizottságba. Az eddigiek során erre nem nagyon volt példa. De térjünk vissza az eredeti témához! Az alakuló ülésen minden tag részt vett, kiegészülve az igazgatóval és a kollégiumi tanárral. Mindenekelőtt bemutatkoztak az új tagok, név szerint Czeglédi Ádám, Erdős Bertold, Gaál Anna és Verbói Barbara. Ez után a bemelegítő után sor került a kollégiumi titkár megválasztására. A bizottság egyöntetűen Lutz Gábort tartotta a legalkalmasabbnak erre a feladatra. A titkárhelyettesi posztot pedig mostantól Ragány Zoltán tölti be.

A titkos szavazások után a bizottság feladatainak személyre szóló elosztása következett. A tavalyi rendszer némileg módosult. Az ún. szekciók megmaradtak, de a háromszor-hármas felosztás változott. Az érthetőség kedvéért a mostani szekciókat kicsit részletezem: 1) ügyrendi - Ragány Zoltán, 2) szakmai-kulturális – Czeglédi Ádám, Erdős Bertold, 3) közösségi rendezvények és sport - Esztergályos Csaba, Farkas Péter, Gaál Anna, Kajcsa Szilárd és Verbói Barbara. A szekciók feladatainak ellátása mellett a tagok egyéb kötelezettségeket is vállaltak, amelyeket most nem részletezek. A tagokról ugyanis a közeljövőben meg fog jelenni egy fényképes tabló, amiből világossá válik, kinek mi a feladata, kit hol lehet megtalálni, meg ilyesmi. Úgyhogy figyeljétek a hirdetőtáblákat!!!

Az ülésen még szó esett a jövőbeli kollégiumi programokról, a jelöltek ötleteiről, terveiről. Rengeteg új feladat áll előttünk, ám ezek megvalósítása érdekében a kollégistáknak együtt kell működnie a bizottsági tagokkal. A koll. biz. ezentúl hétfő esténként 20 órától

ülésezik. Minden alkalommal ún. emlékeztető készül, amit a magasföldszinten a lift mellett találhattok meg.

Kedves kollégiumi lakók, igyekezzetek a Kollégiumi Bizottság munkáját segíteni azzal, hogy problémáitokkal, véleményeitekkel megkeresitek a bizottsági tagokat. A lényeg tehát: KERESSETEK!!!

Gaál Anna

Dóri a BTK HÖK élén

2002. őszén komoly változások mentek végbe a BTK HÖK vezetésében. Nagy Zoltán, korábbi HÖK - elnök 2002. október 10-én távozott posztjáról, az okok eddig tisztázatlanok, erről bővebb információval nem szolgálhattak, a későbbiekben részletesen beszámolnak majd az ügyről, például a Bölcső c. folyóiratban. *(Ami meg is történt – a szerk.)*

A HÖK új elnöke 2002. október 14-től Esztergályos Dóra, kollégiumunk lakója lett, akit a testület egyhangúlag megszavazott. Ezzel együtt az alelnöki poszton is személycsere történt, így vége lett a közel egy hónapig tartó huzavonának, mely mindenki számára világos, hogy nagyban gátolta a HÖK munkáját.

Dóra nyilatkozatából egyértelműen látszik, hogy mekkora felelősségnek érzi a rá háruló feladatot, ugyan a testület tagjai és az irodavezető, aki közalkalmazotti státuszban napi nyolc órában dolgozik, segítik őt munkájában.

Tervei között szerepel a szociális támogatás rendszerének átalakítása, mivel szerinte (és sokaknak ez a véleménye) igazságtalanok a feltételek, a szükséges igazolások beszolgáltatásával sem lehet igazságosan elosztani a rendelkezésre álló összeget. Említette, hogy a pénzügyek intézése korábban nem az ő feladatuk volt, a Hallgatói Szolgáltató Iroda foglalkozott vele. A könyvelést ma is ők végzik, pénz nem folyik át a HÖK kezén. Szerinte a pénzügyekkel járó adminisztráció túl sok időt vesz el, ez pedig a hallgatói érdekképviselet rovására megy.

Fontosnak tartja még a hallgatók folyamatos tájékoztatását, melyet honlapjuk (http://www.btkhok.hu) állandó frissítésével próbálnak elérni. Idén már feltették az ösztöndíjhatárokat és a köztársasági ösztöndíjasok névsorát, hamarosan felkerülnek a szociális, illetve a lakhatási támogatások eredményei is. Így nem kell majd minden információért a HÖK-re mennünk, hanem ha Internet-közelbe kerülünk, elolvashatjuk az aktuális információkat.

Dóra mandátuma márciusig szól, akkor új választások lesznek. Addig is eredményes munkát, sok sikert és kitartást kívánunk Neki!

isaura

Volt egyszer egy gólyatábor

Sziget fesztivál, **TOKAJ**, **EFOTT**, **VOLT**, **ZED**. Ne ilyedjen meg senki, ez nem kódolt üzenet, a cím adta témától elkóválygyogni meg aztán végképp nem áll szándékomban (nem utolsó sorban felhatalmazás híján), csupán arra szerettem volna felhívni a figyelmet, milyen viszontagságos, ám nemes feladat ennyi kimerítően jó nyári mulatság után részt venni a gólyák mély tiszteletére rendezett eseménysorozat megszervezésében. **Semmi ne maradjon magyarázat nélkül!**

Viszontagságos – mondom én –, tudniillik az ilyen fesztiválok után jócskán átrendeződnek az ember tekervényeiben a „történés"-ről, puritánabbul: a „buli"-ról alkotott elképzelések, s aztán amikor ezek összeegyeztetésre, megbékélésre kényszerülnek azokkal az elvárásokkal, követelményekkel, amiket maga a

feladat támaszt, vagyis, hogy GT-t szeretnénk összehozni; nos, egy pillanatra megtorpan az ember.

Mert ugye: **Mindent a gólyákért!** (simogassuk őket egy picit) Ugyanez fordítva: **Milyen egy jó gólyatábor?** Életem első gólytábora után, arra a kérdésre, hogy „milyen volt", én azt mond(hat)tam: „állat".

Állat, mert megszűntem civilizációhoz kötött embernek leni 4 napra, megismertem az azóta legjobb barátaimmá vált évfolyomtársaimat, a nagyokat is; égnek állt a hajam, összeállt a szemem, kacagtam, mulattam, így volt jó.

Mondják a cociológusok, hogy az ember cocializálódik. Nos, én ezen cocializálódtam. De azért gondoljunk csak bele! Ugyanaz-e a koleszos gólyatábor, mint a kari? A karos táborba 4 napra mész, ideiglenes helyre, átmeneti időre. A koleszban meg, remélhetőleg, lakni fogsz. Állandósulva, rendszeresen visszatérve, huzamosabb időn át. (Na jó, de csak Einstein emlékére: ez is relatív.)

Már csak ezért is, a koleszos gólyatábornak a hülyeségen kívül – aminek a jelentőségét nem lebecsülni! – vannak más funkciói is. Például nem árt, ha megismerteti, sőt, megszeretteti a gólyákkal ezt a helyet.

Pesties egyszerűséggel: magát a kótert, és magát a várost. Kelj fel és láss: volt városnézés. (SUMMA: a gólyák minden fontos intézmény lelőhelyét ismerik, a krimókat pedig mindenki szabad belátására, bölcsességére és intuitív megérzéseire alapozva keresse meg.) Köszönet és hála Szilárdnak és Gábornak. (Vezetékneveket kinyomozni, menni hálálkodni!)

Aztán. A kollégium, színessége révén és annak megőrzése végett otthont ad - a teljesség igénye nélkül – bölcsésznek, vegyésznek, jogásznak, közgazdásznak. Továbbá, majdnem minden itt lakó volt már nálunk elsős, ebből következik, hogy a jelenlegi sokszínűséget mindig a rendre megérkező és beköltöző gólyák alapozzák meg. Ha a szillogizmus helyes, a végkövetkeztetés nem lehet más: az idei gólyák sem ugyanarra a szakra jöttek tanulni. Csoda, mi?

Ezért volt szükség szakos tájékoztatókra. És ha már a csodáknál tartunk: azok is voltak. Köszönet és hála mindenkinek, akik tartottak.

Nem láthattam minden történést egyéb természetű elfoglaltságaim miatt, úgyhogy csak taxatíve:

Liszt, alma, pálesz? vagy bor?, zene, tampon, sörösüveg, krumpli. Ezek (is) az egyiken. Műveltség, okosság, rátermettség, esetleg sumák a másikon. Mászkálás, agytörés, keresés, találás a harmadikon. Azaz sorverseny-jellegű, szellemi, városi **vetélkedők**.

Botrányos (?) szalonnasütés valahol messze innen. A végén buli, pörgés.... Tűzoltás, sátorszedés.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gólyatábor.

Czeglédi Ádám

Erdélyben voltunk

Szinte el se akartuk hinni, de október 2-6 között sikerült a tavasszal meghiúsult erdélyi kirándulást nyélbe ütni. Szerdán reggel indultunk valódi luxusbusszal és Gyulánál átlépve a határt értük el Romániát. Első állomásunk Nagyszalontán Arany János szülőháza volt, amit sajnos zárva találtunk. Ezután egy 2 órás nagyváradi kitérő után úttalan utakon ha lassan is, de este megérkeztünk Kolozsvárra, ahol két éjszakát töltöttünk el, ebből fél éjszaka az éjjel-nappali keresésével telt el.

Csütörtök reggel ismerkedtünk a várossal; láttuk a Mátyás szobrot, a Farkas utcai templomot, a házsongárdi temetőt és a Babes-Bolyai Egyetem épületét. Ha nem tudtuk volna, hogy egy Romániához tartozó településen vagyunk, akkor is feltűnt volna, hiszen nemcsak a villanypóznákon, de még a játszótereken, a kukákon és a padokon is a román trikolorral találkoztunk.

Délután fantasztikus élményben lehetett részünk, hiszen Kolozsvártól néhány kilométerre egy igazi kalotaszegi faluba, Magyarvistára látogattunk el. Olyan volt az egész mintha egy kicsit visszamentünk volna az időben, hiszen még egy valódi cifraszobába is bemehettünk. Péntek reggel hagytuk el Kolozsvárt és Gyergyószentmiklósra indultunk, de utunkat egy kis időre Marosvásárhelyen – a Székelyföld „fővárosában" – megszakítottuk, ahol a Kultúrpalotát és a városházát néztük meg, két órával megelőzve Mádl Ferenc köztársasági elnököt. Gyergyóra este érkeztünk meg, ahol közös programként étteremben vacsoráztunk és egy kocsmában múlattuk az időt. Sikerült helybeli fiatalokkal megismerkednünk, akik megerősítették azt, amit láttunk magunk is, vagyis, hogy nagy a szegénység az országban.

Szombat délelőtt a Gyilkos-tó és a Békás-szoros volt soron. A szoroshoz vezető út felért egy kisebb fajta gyalogtúrával, de mindenkinek megérte. A tó gyönyörű volt, az Alföldhöz szokott szemünknek egész másfajta

élményt nyújtottak a kimagasodó sziklák és hegyek. Székelyudvarhelyre menet megálltunk Csíksomlyón és Csíkszeredán. Utolsó szálláshelyünkre este érkeztünk, a szobák elfoglalása után elindultunk feltérképezni a várost, utána pedig fakultatív programként sokan a Dzsungel nevű szórakozóhelyet választották.

Utolsó napunk a visszautazással telt el, amelyet délelőtt Segesváron a vár megtekintésével szakítottunk meg, majd továbbindultunk és sokak számára az egyik legfelejthetetlenebb élmény helyszínére, Balázsfalvára érkeztünk. A várost szó szerint nagyon nehezen tudtuk elhagyni, és ez csak rajtunk múlott. Földúton volt az egyetlen lehetőség erre, de ott akkora gödör tátongott, hogy azon nemhogy egy 25 tonnás busz, de még egy bicikli sem tudott volna átevickélni. Így nekünk kellett az utat megépíteni kövekkel és a mocsárból kiemelt betontömbökkel, miközben az egész falu bennünket „csodált". Innen már csak egy sártengeren és autópályának nevezett kétsávos úton kellett átküzdeni magunkat és hipp-hopp Aradon voltunk.. Az aradi vértanúk emlékművénél koszorúztunk és elénekeltük a magyar himnuszt. Innen még egy másfél órás út vezetett haza, Szegedre.

Fáradtan, de élményekkel teli érkeztünk kollégiumunkba. Ezt az öt napot soha nem felejtjük el.

Oláh Krisztina
Kajcsa Szilárd

November 13. avagy a bátorság napja

Visszagondolva erre az eseményre – nem tudom ti, hogy vagytok vele – számomra, előhívta annak a szikráját, amely talán, eme piacorientált tébolyban, mint tradicionális érték elveszőben van. Így gondolok: a humanitásra, szolidaritásra, empátiára. Megfigyelve mindennapjainkat, egyre ritkábban nyújtunk segítséget egymásnak. Érdekkapcsolatok hadseregére támaszkodva próbáljuk elérni a „mindent“, aminek következtében egyre ritkábbak az őszinte, nyílt, érdekmentes emberi kapcsolatok. Számtalanszor találkozhatunk azzal a jelenséggel miszerint, ha nem érdekünk tenni valaki érdekében valamit, - holott lehetőségünk lenne rá-, ha nem származik hasznunk cselekedetünkből, eszünk ágában nincs gyakorolni a segítségnyújtást...

Emberek vagyunk, és akármennyire nehezünkre esik bevallani önmagunknak, vannak félelmeink. Hiszen igen sokan irtózunk attól a gondolattól, hogy látogatást tegyünk fogorvosunknál – nem beszélve a tű látványától. Ez az érzés egy életen át hatalmába keríthet minket, de erővel és kitartással, mint minden, ez is leküzdhető. Erre ad bizonyságot annak az 59 diáknak a lélekjelenlélte, akik eme ominózus, „véres napon“, ha életüket nem is, de vérüket adták. Vérüket adták, mert tudták, hogy életeket mentenek vele.

Ez a rendezvény az Ifjúsági Vöröskereszt – aminek Te is tagja lehetsz – szervezésében zajlott, ami három éves múltra tekint vissza, melynek célja, hogy a diákokat is motiváljuk a véradásra. Jelentősége azért ilyen nagy, mert az egész országban csak itt, Szegeden van egyetemi véradóhónap, ami verseny is egyben. A kupát az a kar nyeri, amelyiknek hallgatói a legtöbb vért adják

Ezúton szeretnék köszönetet mondani annak a 36 kollégistának, akiket első véradónak avathattunk, és nem utolsó sorban annak a 23 hallgatónak, akik számára a véradás már hagyománnyá vált. Ennek a napnak a főszereplői Ti voltatok, Móra lakók!

Találkozunk a JATE Klubban December 5-én. ☺

Székely Anna

„Déli jó, régió!“

FEKOSZ -táborban voltunk Gödöllőn

Azt hiszem, mindjárt a cikk elején meg kell magyaráznom néhány dolgot. A FEKOSZ a *Felsőoktatási Kollégiumok Országos Szövetségét* jelenti, ahová kollégiumunk 2002 májusában lépett be. A szervezet a kollégiumok összefogásában, helyzetük javításában és közös programok létrehozásában próbál segíteni. Ilyen volt az idén tizedik alkalommal megrendezett jubileumi nyári találkozó Gödöllőn- a Szent István Egyetem kollégiumában-, ahol a Móra Ferenc Kollégiumot Ragány Zoltán és jómagam képviseltük. A táborban a budapesti, a dél- és észak-dunántúli, a kelet-magyarországi, az észak-magyarországi, végül, de nem utolsó sorban a mi régiónk, a dél-magyarországi képviseltette magát. Nálunk a csapatot szegedi, kecskeméti, bajai és szarvasi kollégisták alkották.

A programok kezdettől fogva színesek és izgalmasak voltak. Egyetlen hiányosság talán az volt, hogy magát Gödöllőt sokan nem ismerhették, de a szerencsésebbeknek ez is sikerült, ha volt helybeli ismerős, aki ebben segített. (Köszönöm Barbi és Anna!) Megérkezésünk után a Grassalkovich-kastélyt, Gödöllő fő nevezetességét láthattuk kitűnő idegenvezetéssel, majd a csekély létszámmal megtartott tábornyitó volt a soron, végül diszkó zárta az első napot.

Másnap a régiók közti focibajnokságra ébredtünk, amelyen immár zsinórban harmadszor a dél-magyarországi régió együttese diadalmaskodott. Délután a régiók főzési tudományukat mérhették össze. Nálunk pörkölt került az asztalra. Elfogulatlanul miénk volt a legízletesebb, mégis csak harmadik helyezést értünk el. Este a gödöllői erdőben megtartott remek hangulatú éjszakai vetélkedő jelentette a nap egyik csúcspontját, amelyet csapatunk a „Déli jó, régió“ szlogent hangoztatva holtversenyben a budapesti régióval nyert meg. A napot ismét fergeteges buli zárta a kollégium parkolójában.

Harmadik nap a programok gerincét a „Régiók diadala“ nevű egész napos vetélkedő adta. Vízifoci, paintball, activity, darts voltak a versenyszámok. Itt holtversenyben a negyedik helyen végeztünk. Este táborzáró, kiváló Four Fathers koncert, állófogadással egybekötött vacsora, karaoke show, majd reggelig tartó buli követte egymást.

Igazán remek volt ez a négy nap, rengeteg új barátot szereztünk és tapasztalatot gyűjtöttünk. Köszönjük Gödöllő, köszönjük FEKOSZ! A jelszó talán ez lehetne: *„Jövőre veletek, ugyanígy!“*

Kajcsa Szilárd

Auschwitz volt az origó

A fent említett Kertész gondolatok köré fűzte Dr. Lőrincz József büntető-jogász, Börtönügy és a bűnözés címmel tartott előadásnak bevezető gondolatait.

Az elmúlt napokban került sor a *Beszélgetések a Börtönszociológiáról* című előadássorozat keretében Dr. Lőrincz József előadására a Móra Kollégiumban.

A neves előadó az azóta már Pécsi Tudományegyetemnek nevezett, akkor még Janus Pannonius nevét viselő felsőoktatási intézményben szerzett jogász diplomát, majd a tököli fiatalkorúak javító-nevelő intézetében helyezkedett el. Ilyen indíttatás után talán nem meglepő, hogy életében a börtön és a börtönügy mindig központi helyet foglalt el.

Számos tudományos publikáció írója, a büntetés-végrehajtási jog, mint egyetemi disciplina hazai megteremtője. Tavaly ezredesi rangjelzéssel vonult nyugdíjba a Rendőrtiszi Főiskoláról, ahol parancsnok-helyettes volt. Jelenleg három hazai jogi karon oktat.

A tanár úr hangsúlyozta, a börtönügy és a bűnözés egymástól nem elválasztható fogalmak. Majd kitért a bűnözés kriminológiai magyarázatát kereső determinációs elméletekre.

Ezt követően európai és az amerikai bűnözés – és ennek folyományaként a börtönügy – jelentős eltéréseiről beszélt. Ekkor idézte Kertész Imre Sorstalanság című – azóta már Nobel-díjas – regényét, mintegy osztva a szerző véleményét abban, hogy Auschwitz az európai gondolkodás és kultúra kiindulópontja. A haláltáborokban történt kegyetlenségek mélyen meghatározzák az európai büntetőjogi büntetések viszonylagos humanitását.

Az Egyesült Államokban ugyanis – a Holocaust mindennapi közelsége nélkül – sokkal inkább alkalmaznak brutális intézkedéseket, melyeket a társadalom elfogad, sőt azt mondhatjuk már-már követel is.

A széleskörű bevezetés után, az előadó inkább szemináriumi jelleget kölcsönzött előadásának, hiszen felhívta a hallgatóság figyelmét, hogy jobban szeretné ha konkrét kérdésekre válaszolhatna, mintsem, hogy nagy monológot tartson.

A kérdések ezt követően érkeztek is szép számmal. A büncselekmények,a büntetések és a börtönügy szinte valamennyi oldaláról.

Így a fiatakorúak reszocializációjának eredményességéről, az amerikai ún. csizmatáborok mindennapjairól, a börtönélet szokásairól, a büntetőpolitika hatékonyságáról valamit ennek a közhangulatot befolyásoló hatásáról.

Válaszaiban kitért arra,hogy nem feltétlenül ért egyet a represszív büntetőpolitikával, elsősorban a prevenciót tartja mindenek felett követendőnek. S mint elmondta, a visszaesési statisztikák is ezt támasztják alá.

A majd két és fél órás előadás végén a tanár úr megköszönte a figyelmet, és külön kitért arra, hogy nem számított ilyen népes hallgatóságra, akik ily lelkesen és nagy figyelemmel lesznek irányába, hétfőn kora éjszaka.

Azt hiszem – és a hallgatói vélemények is ezt támasztják alá – izgalmas és jól sikerült előadás részesei voltunk, melyet az előadó közvetlen és szórakoztató előadásmódja, előre „determinált“!

Ragány Zoltán

Kedves Kollégisták!

Elsősorban a lányokat érdekelheti, hogy október elejétől a már évek óta megszokott ZENÉS TORNA újraindult a nyári pihenés után. Megújult környezetben: csodálatos, új sportparkettán ugrálhatjuk ki a napi fáradalmakat.

Viszont a forma a régi: a gyakorlatok alapvetően a tavalyi gyakorlatokra épülnek néhány új elem kiegészítésével.

A kezdés ideje is a régi: minden nap 19 óra 30 perckor kezdünk.

Váczi Eszti az idén már nem kollégiumunk lakója, ezért Vele már nem találkozhattok, viszont új tehetség emeli tornánk színvonalát, Balog Tünde személyében, akivel minden héten szerdán tornázhattok, szintén 19:30-tól. Az én órámtól annyiban különbözik, hogy míg én erősítő, ő inkább intervallumos aerobik órát tart.

Mindenkit szeretettel várunk, régi és új tornázni vágyót egyaránt. Minden új ötletre, javaslatra nyitottak vagyunk, ha kedvetek van, gyertek!

SZIASZTOK: MÁRTI

Újra szól a Kollégiumi Rádió

Az elmúlt években több ambícióval teli stáb is a kezébe vette a kollégiumi rádió irányítását, legutóbb Bokros Judithék készítettek műsorokat. Egy ilyen alkalommal történt, hogy Gaál Anna vezetésével a 34-es szoba elhatározta, szeretne részt venni a kolisok szórakoztatásában. A nyári felújítás során beszerzett új hangfalak kitűnő technikai feltételeket teremtettek, és a tavasszal megfogant ötletből októberben valóság lett: október 9-e óta hetente kétszer szól a rádió. (Habár bevallom, elfogultság nélkül nem tudok nyilatkozni, mivel Annával ketten készítjük az adásokat.)

Az eddig eltelt időszak egyfajta kísérletnek is tekinthető; a kollégisták igényei alapján sokat gondolkodtunk a rádió időpontján, és hogy milyen ötletek alapján kellene a műsort összeállítani. Ma már biztosnak tűnik, hogy a jövőben minden héten vasárnap és szerdán 21 óra körül jelentkezünk. A vasárnapi adás a Mórába éppen otthonról visszatérőket igyekszik majd szórakoztatni és heti programajánlóval ellátni. Az aktuális programokról egyébként Anna (hihetetlen kitartással és lelkesedéssel) minden alkalommal készít egy összefoglalót, amit a lift mellett bal oldalon olvashattok. A hét közepén középpontba kerül a kollégiumi élet, ill. esetenként interjúkat hallhattok. Mindig szem előtt tartjuk a legfontosabb kollégiumi információkról való tájékoztatást. A későbbiekben – a visszajelzésektől függően – rovatok kerülnek bevezetésre, és egyedi, tematikus estéket is szeretnénk tartani.

Az új rádió talán legjellemzőbb vonása, hogy közelebb szeretné hozni a kollégium lakóit a műsorokhoz. Egyrészt folyamatosan várjuk a kívánságokat, másrészt szeretnénk, ha jelentkeznének olyanok, akik lejönnek egy-egy alkalommal a műsorban beszélgetni. Az adás ideje alatt benézhettek a stúdióba (magasföldszint, a folyosó jobb oldala, az utolsó előtti szoba) vagy kereshetitek Annát (34/a) illetve engem (11/b) bármikor. Várjuk az ötleteket: milyen zenét játsszunk, milyen témákat vessünk fel, és ha érdekel valamelyik zene vagy interjú, akkor is gyertek. Mindemellett éjjel-nappal előttetek áll a „Rádiós ötlet- és kívánságláda“, a lifttel szemben a magasföldszinten. Ide írásbeli formában várjuk ötleteiteket és kívánságaitokat. Kellemes rádiózást, „jó vételt“ mindenkinek!

Lutz Gábor

A MÓRA FERENC KOLLÉGIUM

DALOS PACSIRTÁINAK

ÉS EGYÉB ÉNEKES MADARAINAK FIGYELMÉBE

Mindazok, akik kedvet és erőt éreznek a közös énekléshez, tisztán, hangosan és bátran tudnak énekelni, továbbá hajlandóak heti rendszerességű próbákon részt venni, keressék meg Tolnay Katát (31/a), Fülep Marikát (37/b) vagy Bereczki Zsoltot (V/8), ha a hamarosan ismét beinduló „Kollégiumi Énekkar“ álnéven futó tevékenység folytatásában bűntársaink szeretnénk lenni. Az első próba a nem túl távoli jövőben, egy egyelőre ismeretlen időpontban lesz. Hozz ötleteket és lelkesedést!

MINDENKIT (ÉRTSD: *FIÚKAT IS*) SZERETETTEL VÁRUNK!

Fotószakkör

indul a kollégiumban.

Mivel a portréfotózás széleskörű emberi és szakmai ismereteket igényel, ezért minden jelentkezőt arra buzdítok, hogy készítsen egy tekercs fekete-fehér filmet természetes fénynél, egy vagy több emberről. Ezt a filmet hozza el Bozsaky Dávidnak a 4-es szobába. Így hamarosan műhelylátogatás keretein belül ismerkedhet a fekete-fehér labormunka rejtelmeivel a kollégium megújult fotólaborjában.

Az ősz zenei csemegéi

A cikket rögtön egy kis mellébeszéléssel kezdem: igazából nem is arról akartam írni, amiről itt olvasni fogtok. Az első (!) lapzárta közeledtével még azt gondoltam, összeállítok egy programajánlót a VII. Őszi Kulturális Fesztivál kínálatából – bizony, idén már azon is túl vagyunk, elrepült felettünk az idő vasfoga. Ám a Sors, vagy más ismeretlen tettes kezét a dolgok közé dugta, s bár az eredetileg tervezett cikk elkészült, mostanra aktualitását vesztette. Merthogy nem jelent meg az újság, na. De a grafománia nem hagyott nyugodni és írtam egy „miről maradt le, aki nem volt ott“ – típusú, teljesen szubjektív válogatáson alapuló értékelést az október zenei programjairól. Tehát.

Nem túl erős kezdés, de Polgár Lilla népdalai és a Sic! Énekegyüttes fellépése miatt mindenképpen említésre méltó volt a fesztivál megnyitója október 1-jén az Aulában. Lilla hangját hallva elakad a lélegzet, megszakad a szív és más furcsa fiziológiás változások is beindulnak. Mindez odavezet, hogy potyognak az ember „lelki“ vagy rendes könnyei, mert olyan csodálatos. A Sic! repertoárján a megszokott stílusokat találjuk – a capella swing, jazzstandard-ek, gospelek, akár saját, négyszólamú feldolgozásban is – de nagyon tiszta, kellemes, összeszokott hangzásban. Régebben is jók voltak, de most még jobbak. Külön figyelmet érdemelt aznap este a halottaiból feltámadó Szegedi Egyetemi Énekkar szereplése. Itt azon van a hangsúly, hogy a kórus egyáltalán megmaradt, ismét működőképes, ráadásul az új gárda összhangzása még ígéretes is. Ebből még lehet cserebogár.

Másnap a Millenniumi Kávéház nevű vendéglátó-ipari egységben a Frankie Látó Quartett szolgáltatta a zenét. Ha ez ilyen egyszerű lenne! Először is: egy minimum négyórás zenefolyamról van szó (a koncert ezután még folytatódott, sajnos nélkülem), mely alatt bejárhattuk a jazz minden bugyrait: ragtime, dixie, swing, cool, bebop, mindenből egy csipet, jól összekeverve, lassú tűzön felforralva és Frankie jungo-hegedűjátékával fűszerezve. Néha még egy kis régimódi vendéglátós cigányzene-zamata is van a dolognak. A helyiség dugig pótszékekkel, nincs hely táncolni. Éjfél után spontán performance-szá változik a jammelés egy öreg hippi (nem tudtam kideríteni kicsoda) vokális (vagy inkább orális) közreműködésével. Bukdácsolok, egyik ámulatból esem a másikba. Azóta már szereztem cédét is.

Október 7-én az Aulában Rozsdamaró-koncert volt, sajnos. Sajnos, mert nem táncházra volt berendezve a terep, pedig igencsak bizseregtek a talpak. Nem baj, a TÁK-ban úgyis rendszeresen húzzák a talpalávalót. A Millenniumiban a Rambling Blues Trio nyomta a régi déli ragtime-okat és bluesokat, természetesen mosódeszka-kísérettel, ahogy azt illik. Kicsit vidámabb ugyan a srácok zenéje, mint ahogy szerintem a bluesnak szólnia kellene, de kétségtelenül hangulatos.

Kilencedikén a Kapcába gyűltek a moldvai népzene rajongói Detot Berbecs és a Cinkák koncertjére és főleg táncházába. Azt mondják, a moldvait táncolni sokkal jobb, mint hallgatni. Én nem tudom, mert nem tudom anélkül hallgatni, hogy táncolni ne kezdjek. Pavlovi reflex. Úgy vettem észre, van még egy pár ilyen ösztönlény, mint én, a felspannolt cipőtalpak rendesen megadták a padlónak. A rendezők meghívtak egy moldvai asszonyt is, hogy ősrégi dalaikat énekelje nekünk, és hogy meséljen a moldvai csángó magyarság mai életéről. Sajnos elfelejtettem a nevét, de mindig emlékezni fogok erre az estére.

A Millenniumiban „egymás sarkát tapodták“ a jobbnál jobb koncertek. 10-én az Enyedi Sugárka Jazz Quintett lépett fel. Jazzstandard-ek a megszokott jó színvonalon, finoman, igényesen. Mondhatni, igazi beszélgetős zene, mely mégsem süllyed audiovizuális háttéreffekt szintre, időről-időre figyelmet követel magának. Nem erőszakos, nem kényszerít az emberre hangulatokat, tudja, előbb-utóbb úgyis fülelni fogsz rá, keresed, mi történik a színpadon, mert ahhoz túl jó, hogy elszalaszd az élvezetét. De nem is tart ott, bármikor folytathatod mellette a beszélgetést. Úgyis hamarosan visszatérsz a jazz lágy ölelésébe.

11-én a Régi Zsinagógában David Yengibarjan koncertezett. Az örmény születésű, Magyarországon élő tangóharmonikás zenéjében megkísérli ötvözni szülőhazájának zenei kultúráját az argentin tangó világával. Az eredmény hátborzongatóan különös, ismerős, mégis rendkívül egzotikus. Pege Aladár, a nagy jazzbőgős is játszott ezen a héten, talán az Oldtimerben,

de erről már csak utólag és futólag értesültem.

15-e a világhírű kortárs zenészeké volt. Az Aulában került sor a romániai Trio Contraste együttes koncertjére. A kortárs művek egyik legszakavatottabb interpretátorainak tartják őket Európa szerte, sok szerző egyenesen nekik írja darabjait. Így volt ez Huszár Lajos Nyári triptichon című szerzeményével is, melyet először hallhatott színpadon megszólalni a nagyérdemű. Ezután a Régi Zsinagógában adott hangversenyt az Amadinda ütőegyüttes. A világszínvonal a biztosítékot csapkodta aznap este.

Rákövetkező napon ugyanezt már nem mondhattam el a Cotton Club Singers koncertjéről. Nem is illenék megemlíteni őket egy csemegékről szóló cikkben, csak néhány szó. Baj van velük. Üresek, „hiányzik a régi tűz", változatlanok a gegek, tisztességes iparos munka; szépen, tisztán végigéneklik a szólamokat, és slussz. Ennek a swingnek már nincs svungja. (Ez volt az egykori szlogen…) Gerendás Péter se volt olyan nagyon húdejó.

Az átkos második felének (ÁTKOS LIGHT…bocsánat) egyik jellemző zenés megnyilvánulási formája volt a „kiállok a színpadra egy szál gitárral és megmondom az őszintét"-jellegű zenélés. Az akkoriban koránt sem veszélytelen, erősen politikai, társadalomkritikai hangvételű műfaj egyik legnagyobbja volt Dinnyés József. Október 17-én mutatta be Béke Tanszék című új albumát, természetesen a Béke Tanszéken. A koncert felerészben a nemrég elhunyt szegedi költő, Petri Csathó Ferenc megzenésített verseiből – az album anyagából – állt, felerészben pedig a régi nagy Dinnyés-slágerekből. Különös volt azon az estén a hely atmoszférája: gyorsétterem-design, értelmiségiek, hajléktalanok, barna sör, kisfröccs, a légkondi zúgása és Dinnyés nem-evilági hangja. Meg sem próbálom elmondani. A lényeg az, hogy Dinnyés dalai ma sem jelentésnélküliek.

Aztán lassan vége is lett az idei Kultfesztnek. A program talán nem volt olyan nagy durranás, de maradt az igényes színvonal, s mellette azért nem állt meg a szegedi kulturális élet. A fesztiváltól függetlenül is sok jó fülelnivaló akadt a városban. A mérleg: három hét kialvatlanság és három hónapra is elegendő zenei élmény. Úgy gondolom ez egészen jó cserearány egy szokványos októberért.

bereczki

Hogy legyünk jók?

Nick Hornby új könyve

Mikor megjelent a *Fociláz*, Hornbyt egyből elkönyveltem jó cimborámnak – akivel persze nem találkozok nap mint nap (sőt, még ennél is ritkábban ☺), de akinek gondolatai, érzései és a történetei annyira ismerősek voltak, mintha már ki tudja, hányszor beszélgettünk volna egy pár korsó sör mellett, várva a szombatot és a bajnokit és a kupameccseket… Persze, ahogy visszagondolok, ez nem is lehetett volna másként – hisz hogy ne lelkesedtem volna egy olyan íróért, aki azt mondja el, ami az én fejemben motoszkál – csak valahol olyan mélyen és öntudatlanul, hogy talán soha rá se bukkannék, ha egy arra hivatott meg nem mutatná. Ezt jelentette nekem a Fociláz, meg gondolom millió más – nem, nem huligánnak, hanem – normális futballszurkolónak (bár, ha jobban elmélyedünk a témában, Hornby után ez utóbbi szókapcsolat – normális futballszurkoló – elég különösen hangzik – főleg, ha ennek a különös állatfajnak a magyar válfaját nézzük – hisz a *surcolos hungaricus* mindennek nevezhető, csak épelméjűnek nem, lásd: „Hogy tudod te nézni ezt a… magyar focit?!")

Aztán jött a *Pop, csajok, satöbbi*, és megint vállon veregethettem az én Nick barátomat, hogy milyen szépen megírta azt az irdatlan sok sztoriját a nőkről, amiket nekem mondott el nem is olyan régen, pár korsó sör mellett… Hornby másik szenvedélyéről, a nőkről is mesélt nekünk, az ő utánozhatatlan stílusában, és hogy ne vetette volna rá magát egy ilyen könyvre egy éppen a másik nem meghódítására készülő tizenéves „majdnem-férfi"…? Az angol írónak közben nagy sikere lett, nemcsak Angliában, hanem az egész világon, mert úgy látszik, az „átlagemberek" (vagy legalábbis egy bizonyos részük biztosan) vevők az „átlagemberekkel" történő mindennapos kalandokra, nem feltétlenül szomjaznak valami természetfölöttire vagy misztikusra. Hornby pedig ennek a mestere – figurái olyanok, mint mi, hasonló élethelyzetekkel, problémákkal, érzésekkel.

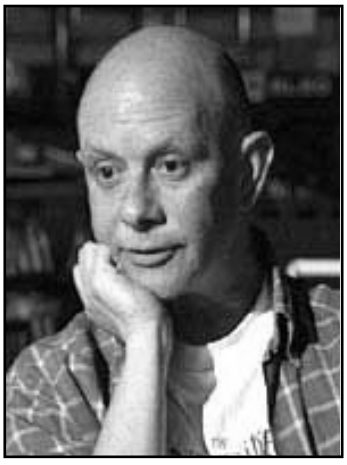

Mindebből valószínűleg kitűnhet, hogy akik Hornby

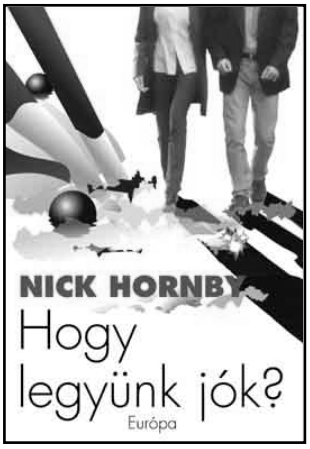

irányában némi elfogultsággal vádolnak, nem minden alap nélkül mondják a magukét. A „mester“ következő műve is elég nagy tetszést aratott, legalábbis nálam, bár sok rajongójától hallottam, hogy az *Egy fiúról* azért gyengébbre sikerült, mint az előző kettő. Bár néhány részlet nekem is kissé gyerekesnek és szájbarágósnak tűnt, szerintem ez a váltás annak köszönhető, hogy Hornby a férfi és a nő közti állandó küzdés, és a foci mellett elkezdett valami olyasmivel foglalkozni, ami valahogy – más. Nehéz ezt megfogalmazni, és megfelelő szavakat találni rá. Nem mondanám, hogy komolyabb témákkal - mert elég komoly dolgokról van szó a Pop csajokban is (meg persze a Focilázban is, hisz ki merné azt állítani, hogy a foci csak játék? Ugye senki?) De mintha már akkor elkezdte volna boncolgatni azt a kérdést, hogy mitől javulhat meg az ember (adott esetben egy semmivel nem foglalkozó, a gyerekektől és a hosszútávú kapcsolatoktól irtózó, nagyon menő fickó hogy lesz családapa). Mintha már akkor ez járt volna az agyában: *Hogy legyünk jók?*

Ez lett a címe legújabb regényének is, amely nemrég jelent meg. Bevallom, elég felemásak voltak az érzéseim, már olvasás közben is. Nem tetszett. Vagyis, jobban mondva, idegesített. Pedig a téma nem épp ilyen reakciót érdemelne. Mert miről is szól a könyv? Van egy orvosnő, aki egy nap közli a férjével, hogy el akar válni tőle, egyszerűen azért, mert már nem érzi magát boldognak egy ilyen keserű és dühös ember mellett. Eddig ez elég szokványos, mindennaposak az ilyen esetek. Ami utána történik, az már kevésbé: a megfenyegetett férj egy titokzatos (néhol inkább idiótának tetsző) orvos hatására teljesen megváltozik, feleségéhez gyanúsan kedves lesz, amit az első „rémületében“ egy mindenképpen jóindulatú agydaganatnak tulajdonít. De aztán rá kell jönnie, hogy ennyivel nem úszhatja meg: férje – akitől mégse válik el – a dokival, DJ Jóhírrel nagyszabású kampányba kezd: első lépésként elajándékozzák a család pár cuccát, majd hajléktalan fiataloknak próbálnak szállást nyújtani otthonukban – és ugyanerre a nemes cselekedetre akarják rábeszélni az utcájukban lakókat is. Az orvosnő pedig először csodálkozik, majd megpróbál védekezni a család életét teljesen felforgató szövetség, férje és DJ Jóhír ellen. És ekkor állandóan kénytelen feltenni magának azt a kérdést, hogy miért, miért nem jó az, amit ők tesznek – hisz csak a rászorulókon, az utcán pénzért koldulókon, a fedél nélkül kóborlókon akarnak segíteni. Katie Carr pedig állandó önvádtól gyötörve, igyekszik erre a fura talányra megtalálni a választ – miközben családját is szeretné egyben tartani.

Gondolom, Nick barátom könnyen túlteszi magát azon, ha még egyszer leírom: nem tetszett ez a könyv – annyira nagyon, mint az előzőek. De azt elismerem, hogy talán a legszuggesztívebb az összes közül. Végig arra kényszeríti az embert, hogy gondolkodjon: ő vajon nem tudna valahogy segíteni a hajléktalanokon, a hátrányos helyzetűeken? Végigélhetjük a középosztálybeli orvosnő töprengéseit, aki maga se érti pontosan, mi a baja ezekkel az úgynevezett jótettekkel. És igen, valószínűleg vele együtt mi is keressük a kibúvót, a mentséget, hogy ezért meg ezért nem tudunk tenni semmit ezekért az emberekért, és hogy az ilyen jótékonykodások voltaképpen nem oldanak meg semmit. Azt hiszem, aki elolvassa ezt a könyvet, hasonló feloldozásra vár, mint az orvosnő. Az is, hogy kissé idegesített a könyv, abból az eléggé elítélhető, de napjainkra nagyon jellemző elutasításból, vagyis inkább tehetetlenségből táplálkozhatott, amivel a hajléktalanok iránt viszonyulunk, azaz „mit lehetne velük csinálni, egyedül úgyse tudok segíteni rajtuk“.

De mielőtt valaki félreértené, nem azért nem jött be annyira a Hogy legyünk jók, mert égető társadalmi problémákat boncol, és hogy kínos ezekkel szembesülni, és nehezemre esik ezeken gondolkozni. Bár azt hiszem, Nicknek talán az is célja volt, hogy mindannyian kénytelenek legyünk megvizsgálni a lelkiismeretünket, mennyire is vagyunk jók. Ezt el is éri. Ám nem igazán szerencsés, hogy most olyan eszközt is bevetett, amit eddig tudott nélkülözni. Jóhír alakja, az a titokzatosság, ami körüllengi, a kézrátétellel való gyógyítás – ezek a mesei elemek szerintem nem teszik igazán életszerűvé a történetet. És a cselekményszövés is kissé nehézkes, esetleges. A szereplők viszont nagyon árnyaltan jellemzettek, bár ezt már megszokhattuk a szerzőtől – csakúgy, mint a fergeteges párbeszédeket. Csak a kissé erőltetett párhuzamok fárasztóak néha.

Hát, ha majd találkozunk, azért kijár majd egy elismerő kézfogás Nick barátomnak. Bár azt hiszem, javasolnám neki, hogy most pihenjen egy kicsit.

Hraskó István

Könyvajánló

– TTK-s szemmel

Lawrence Durrell: Alexandriai négyes

Nehézkes könyv, döcögős, emésztése nekem eltartott egy darabig, mégis megéri elolvasni. Egy történet négy szempontból, mind a négyszer mindig új mondanivalóval. Az első három rész időben nem viszi előbbre a cselekményt, csak az utolsó. A négy szemszög annyira különböző, hogy a történet végére nem azt fogjuk szeretni, akit az elején. Megmutatja azt is, miért nem elég, ha csak az egyik ember álláspontját ismerjük. A négy valóban egy egészet képez. Eleinte nem láttam át a láncolat lényegét. Meghökkentő fordulatok, érdekes jellemrajzok. Nem pihentető olvasmány, mégis mindenkinek ajánlom figyelmébe.

A krimik magyar királynője

Agatha Christie-t sokan ismerik, nincs olyan ember, aki ne hallotta volna legalább egyszer a nevét. Ha krimiről van szó, ő mindenkinek eszébe jut. Sok bűnügyi regényt elolvastam már, egyre távolabb kerültem Christie világától. Ha szereted a borzongást, a női logikát, ajánlom figyelmedbe: Gyürk Saroltát. Hogy miért szeretem? Magyar nevek, magyar helyszín, magyar sorsok, magyar rendőrök (???), szóval minden magyar. Logikája hibátlan, a jellemrajzok megdöbbentően élethűek. És persze a logikája női. És tökéletes, mint a női logika általában! Egyszerre több vasat tart a tűzbe, átlag hármat-négyet. Történetei lebilincselőek, változatosak, letenni nem lehet. Vizsgaidőszak után pihentet, előtte is, kettő között még inkább!

Egyik kedvenc könyvem:

Jan Smid: Életem ártatlan örömei

Hogy miért? Mert egyszerű, szívhez szóló, nem romantikus és mégis az. Egy boldog, elégedett férfiról szól, aki még boldogabb és elégedettebb lesz. Eléri azt, amit szerintem egy ember az élete során elérhet. Nem egy elképzelt világ, hanem egy valódi ember a valódi életben. Állatbarátok figyelem: van benne egy oroszlán is! Hősünk és „háziállata“ a történet során bonyodalmas kalandokba kerülnek. Győzzön a fog! Csak nevetni lehet rajta. Rengeteget. Ha szomorkodni van kedvetek, ne ezt olvassátok. (Ja és lehetőleg legyetek egyedül a szobátokban, hogy a többiek ne nézzenek rátok furcsán, amikor hangosan felnevettek!)

Tolnai Judit

Közel van a pokol, érzed?
Bűnös tüze majd megéget!
Mégsem mondasz le a bűnről,
Még ha a bűntudat is őröl.

„Ne vígy minket a kísértésbe !“ –
s látod itt van, ez a vége:
fekszel bűnben és mocsokban,
alkoholban, egy testi roncsban.

Mert azt hitted, hogy mindjárt vége,
Hogy legyőzheted forró véred,
De rá kell jönnöd most már végleg,
Hogy győzött rajtad a halálos méreg!

J.

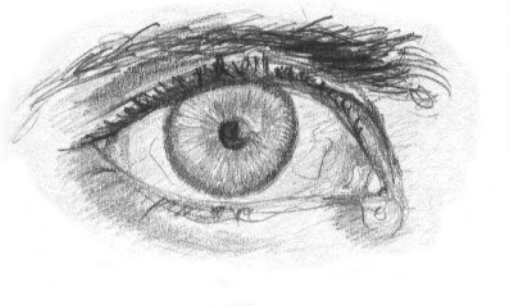

Dugó-tér

Magasba szökken a vízsugár,
Csillogó ruhában táncot jár.
Fodrai libbennek pajkosan,
A szél játszik velük kacéran:
Felkapja, pörgeti, surrannak a rojtok,
Gyöngyökként szóródnak szanaszét a parton.
Irigyli a napfény ezt a vidám táncot,
Sugarait küldi: kérjék fel a lányzót.

Estéig mulatnak így együtt: Víz, Szél, Nap.
Zenél nekik a kút, derûsen csobognak.

Búcsúzni kezd most a napsugár,
Visszakacsint még, s már messze jár.
A kút egy keringõt ásít még,
S e dallamon tovaszáll a szél.

Lévai Rita

Én és Te

A végmagányban árva jószág,
csörrennek fakó lépteim.
Üveglap, kulcs hull rá, felriad,
kondor fej hajol fölém: Te vagy.

A vágyott fénybeburkolt jóság -
Füstölgő gyomortépte kín.
Ragyogó tenger, ősvalóság –
S míg oszlop mellett földbe szúr az éjszaka,
üvöltve fáj e kintlét – találnék haza!

Magam sem tudom már – általad?
– Hisz énem lényed szívta el;
Vissza, lelkeddel egybeforrva,
örök két-eggyé összefonva?

Aranybafoglalnám sejtjeid!

Szívemben remegő zörrenés,
elhasadt, bágyadó kanóc;
szétfolysz, a messzeségbe maródsz…

Törthideg iszony, borzongó jégfalak,
állok, megyek; a végső hídra fel.
Lenn opál folyam, csillag, űr, bérctükör;
megfolyik szívem, örömszűrt fájdalom:
– Itt vagy a világban, s mint Te, tündököl.

Füleki Gábor

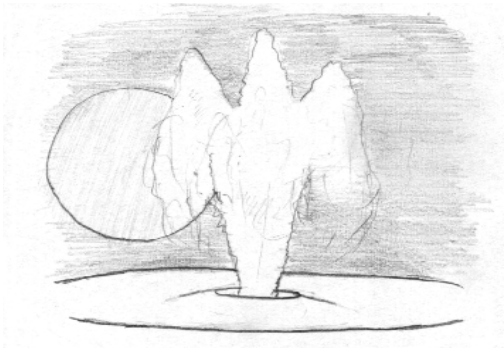

London ZOO

Szept. 14-én négy au-pair társammal felkerekedtünk, hogy ellátogassunk a London ZOO-ba, ahol a Harry Potter és a Bölcsek köve c. film állatkerti jelenetét is forgatták. Az elmúlt pár napban egész jó idő volt, hát gondoltuk addig menjünk, amíg nem esik az eső.

Az ember ugye azt gondolja, hogy mégiscsak London – hát biztos szép nagy állatkertjük van, rengeteg állattal, sok programmal a gyerekeknek. Tévedés. A mi budapesti állatkertünk sokkal barátságosabb és gyerekorientáltabb. Egyszóval én csalódtam a London ZOO-ban.

Programok persze itt is vannak, úgy mint pelikánetetés, pingvinetetés, vagy az „állatok akcióban". Ez a pingvinetetés viszont messze nem olyan érdekes, mint mondjuk az otthoni fóka-show. Az egész etetés annyiból állt, hogy a gondozó dobálta a kishalakat, a pingvinek meg vagy odaúsztak enni, vagy nem. A gyereksereg persze ott taposta egymást – meg minket is – a medence partján, hogy minél közelebb kerülhessen a pingvinekhez.

Egy másik programra, az „állatok akcióban"-ra, teljesen véletlenül keveredtünk oda, ugyanis azon a mini térképen, amit a bejáratnál kaptunk, alig volt egy pár helyszín bejelölve. Így történt, hogy azt a három kisnövésű szakadt medvét, amivel az állatkert „büszkélkedhet", több, mint fél órán keresztül kerestük. (De közben legalább rátaláltunk a vizilóra is...)

Az állatok szó az „állatok akcióban"-ban összesen három állatot takart: egy papagájt, egy kis mosómedveszerű valamit (a nevet sajnos nem tudom) és egy baglyot. A papagáj röpködött pár percig egyik kötélről a másikra, aztán lógott egy kicsit fejjel lefelé is. A mosómedveszerűség pedig megmutatta, hogy milyen ügyesen tud egyensúlyozni a kötélen. A bagoly viszont hatalmas nagy volt, és ott röpködött max. 5 cm-rel a fejünk felett! Számomra kicsit sokkoló volt ez az élmény. Inkább előre dőltünk, nehogy a bagoly súrolja a fejünket! A bagoly tehát tetszett, de maga az állatkert nagyságát és az állatok számát tekintve is csalódást okozott. A legtöbb állatból kettő (de gyakran csak egy) van. Jegesmedve, zebra, farkas, fóka pedig egyáltalán

nincs. Elefánt állítólag van, de nekünk nem sikerült vele találkoznunk. Lehet, hogy épp uzsonnázott...

Állat kevés, pénzköltési lehetőség viszont annál több van. A Gift Shop tele van óriási plüsspingvinnel, plüssmacival, kulcstartóval, tolltartóval, de még London ZOO-s radírt is lehet kapni. S ha az embernek az ajándékboltból kijőve még marad pénze, és már kellően megéhezett az egész napos mászkálástól, akkor mehet és jópénzért vehet magának némi enni- és innivalót. Nekem személy szerint tökéletesen megfelelt a saját készítésű szendvicsem is.

Az viszont nagyon „tetszett", amikor délután 5-kor bemondták, hogy az állatkert fél óra múlva zár, de addig még pont van annyi időnk, hogy frissitőt vegyünk magunknak a „már nem is emlékszem a nevére" kávézóban.

Mi negyed 6-kor még megtaláltuk a zsiráfokat, akiknek semmi kedvük nem volt kijönni a zsiráfházból, majd fél 6-kor kisétáltunk a kapun, és megállapítottuk, hogy nem volt olyan rossz, de láttunk már szebbet is, jobbat is.

A lényeg: ha jó állatkertet akartok, azért nem kell Londonig jönni, az otthoni ezerszer jobban megéri!

Fülöp Annamária

Kolozsvári emlékek

Erdély

Ide, a peremvidékre születtem, a KÁRPÁTOK árnyába,
a büszke fenyők, tölgyek, és nyírek friss világába,
talán csoda, de ez is ERDÉLY százados összhangja,
akár a púpos dombok, s a mély völgyek hullámzó sora.

Ó!...-messze ide a testvér PETŐFI tág rónája,
az a széttépett föld meggyalázott, árva országja,
de én soha nem bántam, hogy a MESZES vállalt fiának,
csak az éheztetett fekete felhők gyűlnek ma
tüntető, vad falkákba, s zokog kínpadján a kultúra.

...és fölrepülök kiabálva, fácánkakasként rikácsolva,
a csepegő, az ijedt Nap szalonnás századaiba...
s az alkony zsíros füvét tapossa lábam,
a nedves levegő párája emlékversbe folytja hangomat.

Levélpillangóként az idegen szél,
a hepehupás -ADY-megénekelt dombjait söpri
s az illatos természet hervadt történelmébe fekszik,
– némák az elhagyott mezők, a kertek- s a madarak, DÉLEN.

Az ŐSZ csörtet és ERDÉLY selyemerdői vért vedlenek.
Elcsüggedek, mert sólyom vagy ölyvként,
akartam vijjogni, a sárga emberekre,
azonban most így, bujdosó betyárrá lettem...

Üvölt bennem a feltörő indulat, de sűrű köd lebeg,
s villámgyorsan titokká zsugorodik a csend,
...a lágy sötét áruló nemzete terjed,
csak árva csipogásom ugat, a torz műcsillagokra,
s a sáros pocsolyákban, megalázva, a SZÓZATOT dadogva,
megsebzett zsákmányként vadászok, meztelen sorsomra.

Eperjesi Zoltán

Kolozsvári emlékek

„Miért jó Kolozsváron diáknak lenni?“ állt az áthallgatást meghirdető plakáton. Bizonyára mindenki látta, vagy olvasta már ezt a mondatot, sőt talán azon is elgondolkodott, hogy megpályázza az ösztöndíjat, amellyel három hetet tölthet Kolozsváron, a Babes-Bolyai Tudományegyetem városában. Ha Te is ezek közé az emberek közé tartozol, és eddig tétováztál, reméljük sikerül kedvet csinálnunk a tavaszi áthallgatáshoz, hiszen mi hárman fantasztikus élményekkel jöttünk vissza.

Már nagyon sokat meséltek előzőleg áthallgató társaink, és Erdélyt megjárt emberek, miért is jó ez az egész, de bárki bárhogyan is próbálja, teljes egészében nem tudja leírni. Még mi sem. Van egy mondás ugyanis, mely szerint nem az a fontos, hogy mi történik velünk, hanem az, hogy hogyan éljük át...

Összesen 12-en utaztunk az egyetemről, tehát a csapat egynegyede Mórás volt. 6-7 órás vonatút után meg is érkeztünk Kolozsvárra, ahol a helyi szervezők (Matyi, Előd és János) már vártak az állomáson. Taxival mentünk el a bentlakásig (= kollégium), ahol kétágyas lakások vártak minket, külön fürdőszobával és főzőfülkével. Ahogy megláttuk a szállást, már tudtuk, hogy otthonosan fogjuk itt érezni magunkat. A három szervező srácot nagyon kedves, energikus embereknek ismertük meg, mindig velünk voltak, és segítettek, bármi problémánk illetve kérdésünk volt. Bemutattak olyan embereknek is, akik bevittek minket órákra, de gondolhatjátok, hogy a hangsúly nem a tanuláson volt...˘

Az első napokban szinte alig hittük el, hogy ott vagyunk. Rengeteg érdekes dolgot, tájat és embert ismertünk meg. Egy alapos városnézés alkalmával bevezettek minket az egyetem központi épületébe, és megmutatták Kolozsvár nevezetességeit, köztük a híres Farkas utcai református templomot, a Szent Mihály templomot, és természetesen a Házsongárdi temetőt is. A város központi terén (Matyi tér) található Mátyás szoborral nem tudtunk betelni, annál sokkolóbb volt egy pár utcányira található ház, amelyen tábla hirdeti, hogy ott született a „nagy román király“. Mindezek mellett megismerkedtünk a „román stílus“ különböző elemeivel: a gigantoromán szobrokkal, a várost jelző táblákkal, a kék-sárga-piros kukákkal, padokkal, és a főteret, valamint a város egészét behálózó kék-sárga-piros zászlóerdővel.

A közlekedés igen érdekes: a rengeteg Dacia látszólag minden rendszer nélkül száguldozik az úton. A tömegközlekedést nem vettük igénybe, ugyanis a taxi annyira olcsó, hogy bárhová elvitt minket potom áron, ha már nem bírtuk a gyaloglást.

A város környéke is gyönyörű, ahol túráztunk és nyársaltunk. Jó volt egy kicsit kívülről látni Kolozsvárt, és a belőle felszálló szmogot, amely kissé előnytelen, immár nem kék-sárga-piros, hanem szürke színben tüntette fel a várost.

Tettünk egy utazást Kalotaszegre is (pontosabban Magyarvistára) ahol volt alkalmunk megismerkedni a helyiek vendégszeretetével. Olyan gyönyörű kőből faragott ablakkereteket, és házakat láttunk, amilyenek itthon még a falumúzeumokban sem találhatóak.

Szervezőink elvittek minket Bonchidára, ahol a régi Bánffy-kastély romjai még a Monarchiáról, és az azt megelőző időkről beszélnek. Jártunk Szamosújváron is – ahol egy csodálatos templom hirdeti az örmény katolicizmus egykori gazdagságát – valamint Némán és Désen is.

Mindezek mellett jutott időnk túrázásra is. Három napot töltöttünk el egy kis turistaházban, Szinden, jó hangulatban, amelyhez természetesen

hozzájárult a közös kajálás, illetve az 53 fokos házi körtepálinka is. Ez utóbbi jól jött, hiszen november elején az ember már kicsit fázik odakinn (jobb esetben). Innen mentünk túrázni a Tordai- és a Túri-hasadékba. Mind a kettő káprázatosan szép volt, de míg az első egy jól kiépített úttal és hidakkal is ellátott hasadék, addig a másik sokkal vadregényesebb...

A hangulat nagyon jó volt esténként a bentlakásban is. Sűrűn összeültünk, és a beszélgetés, forraltborozgatás hangulatát a maffiázás, és az eltérő szavak felfedezésének élménye dobta föl. Tudtátok-e például, hogy a vágódeszkát lapítónak, a sárgarépát pedig muroknak nevezik, és ők nem rondán írnak, hanem csúful, vagy mocskul? Nagyon tetszett például, hogy öten helyett ötönt mondanak, a jöttök helyett pedig a jösztök az elterjedt. Minden ilyen, és ehhez hasonló felfedezés természetesen nagy derültséget okozott a társaságban.

Persze nem minden esténket töltöttük otthon. Háromszor is voltunk a Kolozsvári Állami Magyar Színházban, ahol a fantasztikus színészek játéka annyira magával ragadott minket, hogy szinte észre sem vettük az időközben eltelt két órát. Az egyik darab érdekessége az volt, hogy néhány színész a közönség soraiban ült, egészen addig, amíg nem következett a pár soros szövege.

Más alkalommal magyar szórakozóhelyeken ütöttük el az időt (pl.: Bulgakov, Music Pub, Fire, Jungle). Az utóbbi inkább táncos hely volt, ahol szintén többször megfordultunk. A Ciuc (ejtsd: csiki) sör már az első naptól kedvelt ital volt a társaságban. Főleg a fekete ízlett igazán, amely után a hazai sörök enyhén vízízűnek tűntek. Volt azonban olyan esténk is, melyet újdonsült barátainknál töltöttünk, akik remek hangulatot tudtak teremteni kedvességükkel, nyíltságukkal, és sokoldalúságukkal. Tőlük nem csak vinetét (=padlizsánkrém) készíteni tanultunk meg, hanem az életszemléletünket is megváltoztatták. Monyik, Boti, Csaba, Péter és Zulu (Eperjesi Zoltán, a vers szerzője) mindannyian olyan emberek, akikkel reméljük, egy egész életre szóló barátságot kötöttünk. Velük legalább olyan jó kapcsolatot alakítottunk ki, mint a szervezőinkkel.

A három hét gyorsan eltelt. Fájó szívvel búcsúztunk Kolozsvártól, és az emberektől, akiket ott ismertünk meg. Hazaérkezésünk után még legalább egy hétig nem találtuk a helyünket, de mindannyiunkat vígasztal az a tudat, hogy ők is jönnek hozzánk, és mi is visszamegyünk (mert vissza akarunk menni), hiszen: ERDÉLY ÖRÖKRE NYOMOT HAGYOTT BENNÜNK!!!

Hajdú Anett, Lenkó Lizandra és Farkas Péter (Kálmán)

Kálvária egy iskola körül

Mi lesz veled, Jászladány?

Az utóbbi évek történéseit figyelve megállapítható: a jászok kiállnak iskoláikért. Egyrészt együtt tüntettek a diákok és a szülők Jászberényben, amikor problémák merültek fel a Belvárosi Általános Iskola újjáépítésével kapcsolatban. Később heves ellenállásba ütközött a jász főváros polgármestere, amikor a környékbeli falvakban tartott lakossági fórumokon egy egységes iskolacentrum tervét ismertette. Azonban ez a két eset együttesen nem vert fel annyi port, mint az országos médiában is hatalmas nyilvánosságot kapott jászladányi iskolaügy.

Ez az eset nem egyszerűen nevelési, oktatáspolitikai kérdés, annál jóval távolabbra mutat. Ezt látszik igazolni az a tény is, hogy a 2001 márciusában a helyi cigány önkormányzat által tartott éhségsztrájk kiváltó okaként a „roma gyerekek különválasztását célzó magániskola“ tervezetét és a nagyközség határában lévő szeméttelep áldatlan állapotát nevezték meg. Talán *Kállai Lászlónak*, a helyi kisebbségiek vezetőjének 2001. május 18-i nyilatkozata terelte végérvényesen etnikai síkra a viszályt, amikor egy fórumon a „cigányellenes és fasiszta nézeteket valló“ jelzőkkel illete a jászladányi lakosságnak nem a cigánysághoz tartozó részét. Látványos formáját választotta a Kállai által kijelölt testület a tiltakozásnak, amikor idén április elején a szeméttelepre költözött.

Az önkormányzati iskolával egy épületbe költöztetett Antal Mihály Alapítványi Általános Iskolával kapcsolatos bonyodalmak az idei tanévkezdéskor kapták a legnagyobb visszhangot, minden eddiginél több politikai tartalmat magukba szíva. Érdemes belepillantani az ügy kapcsán az elmúlt hetek sajtótermésébe. Berkes Béla, a Roma Sajtóközpont munkatársa szeptember 4-i írásának a címében (Megszűnt a magániskola, marad az elkülönítés Jászladányon) valamilyen szétválasztásra utal. A szeptember 11-i Népszabadságban olvashattuk, hogy a jászladányi vezetők „esélyesekre és eleve esélytelenekre osztották az ifjúságot.“ Dr. Szüdi János, az Oktatási Minisztérium közigazgatási államtitkára az Élet és Irodalomban szeptember 20-án publikált A jászladányi iskolapélda című írásában jogi megközelítést próbál alkamazni – „A jászladányi iskola esete az egyik legjobb példa arra, hogy milyen módon lehet az alkotmányosság és a törvény látszata mögé bújva kijátszani az alkotmányt és a törvényeket“ –, s a jászladányi jegyző felelősségére irányítja a figyelmet. A Szolnokon megjelenő megyei lapnak, az Új Néplapnak nyilatkozó jogász, Kolláth György szerint viszont „a jegyzőnek jogában állt kiadni a működési engedélyt“, s úgy véli, „A politikai célzatú,

koncepciós eljárás egyértelműnek látszik. Úgy tűnik, felsőbb utasításra avatkoztak be a hatóságok.“ Ugyanakkor hozzáteszi, „Az igaz lehet, hogy mindkét oldalon követtek el hibákat. Ezek orvoslására van mód, de annak nem állami beavatkozásra kell megtörténnie.“ Nagyjából egyformán értékelik a helyzetet a radikális jobboldali lapok: Franka Tibor (A cigányútra csúsztatott iskolaügy. Magyar Fórum, 2002. szeptember 12.) és Nagy Szilvia is (Iskolaháború Jászladányban. Magyar Demokrata, 2002. szeptember 19.) egyfajta fordított zsarnokságra utal. Utóbbi így fogalmaz: „Tocqueville tanulmánya szerint a demokráciában a többség zsarnoksága működik. Innentől kezdve azt lehet mondani, hogy ma Magyarországon a kisebbség zsarnoksága működik, mert sakkban tarthat egy egész falut, ez történik jelenleg Jászladányban is.“ Hogy az indulatok nem nyugszanak, azt Kállai Lászlónak az október 3-i Új Néplapban tett nyilatkozata példázza legjobban. Ő azzal kapcsolatban, hogy a polgármester felesége indul a helyi kisebbségi választásokon, így beszélt: „El ne képzeljék már, hogy betehetik a lábukat a kisebbségi önkormányzat irodájába! Csak olaj a tűzre, amit most csinálnak! Háború lesz Jászladányon!“

Miután már sokak álláspontját megismerhettem, kíváncsi voltam, hogyan értékeli az eseményeket egy jászladányi diák Kapóra jött, hogy a kollégium 8-as szobájában lakik Nagy Tibor, elsőéves biológus-hallgató, aki Jászladányban él, s készségesen állt rendelkezésemre. Mikor arra kértem, mutassa be az egyébként sokak számára ismert jász települést, így válaszolt: „Jászladány Jász-Nagykun-Szolnok megyében van, Szolnoktól és Jászberénytől egyforma távolságra, mintegy harminc kilométerre. A 31-es főút mentén helyezkedik el. Öthatezer fős nagyközség, ezt a címet nem régen kapta meg.“ A cigányságról Tibor elmondta, hogy közel felét teszik ki a lakosságnak. Mikor általános iskolába járt, még jóval kisebb volt a kisebbségiek aránya, s ekkor még két épületben tanultak a diákok; a felosztás alsó és felső tagozat szerint történt. Ma „rengetegen eljárnak tanulni Szászberekre, Újszászra“ – folytatta. „Ők nem akarnak együtt tanulni a rosszabb képességű és rossz magaviseletű kisebbségiekkel; ez a két tulajdonság a legtöbbször párosul.“ Majd hozzátette: „Nekem nem volt semmi problémám a cigánysággal, voltak és ma is vannak cigány barátaim. Akkoriban ez az egész még nem jelentett akkora gondot.“ Amikor a történet egyik kulcsszereplőjére, a mintegy harminc esztendős Dankó István polgármesterre terelődött a szó, megtudhattam, hogy Tibor jól ismeri, köszön neki, sőt, tegező viszonyban van vele, s a nagyközség vezetésére alkalmasnak tartja. Dankóról régebben egyébként azt tartották a ladányi cigányok, hogy ő a kisebbségieket üldöző csuklyás „klán“ feje, ám ezt Tibor nem tartja valószínűnek. Beszélgetőpartnerem kérdésemre válaszolva kifejtette, hogy szerinte „olyan fiatalokat, mint én, annyira nem érdekel ez az ügy, a nyugdíjasokat sem igazán, azokat a rétegeket érdekli és érinti a legjobban, akik az iskolába járatják a gyerekeiket.“ Úgy látja, „a roma kisebbségnek az nem tetszett, hogy tandíjat kell fizetni.“ „A magyarok nem akarták, hogy a gyerekeik amiatt szenvedjenek hátrányt, hogy a tanárok a több tudást inkább a kisebbségieknek adják át.“ Egyébként mivel úgy hallotta, hogy az alapítványi iskolába járók ösztöndíjra is számíthatnak legalább hármas átlag esetén, kissé értetlenül állt a nagy méretű tiltakozás előtt. A beszélgetés során megemlítettem, hogy a szintén Jász-Nagykun-Szolnokban található, népes cigány lakossággal rendelkező Tiszabő polgármestere a közelmúltban egy interjúban amiatt panaszkodott a megyei lapban, hogy sajnos az elmúlt tíz év folyamán közel kétszáz pedagógus fordult meg a helyi iskolában. Tibor azt mondta, hogy tőlük is sokan szeretnének más iskolába menni, s azt is, hogy a tanári kar nem volt egységes az alapítványi iskola kérdésében. Az alapítványi iskolának a pártján álló srác lehetségesnek tartja, hogy ez az eset ismét visszaveti a korábban mezővárosi rangot is kapó Jászladány fejlődését. A 70-es években 10-15 ezren lakták a települést, volt egy elég jó színvonalú gimnázium is, és ha ezután már megfelelő általános iskola sem lesz, könnyen lehet, hogy még többen elvándorolnak, véli.

Az alapítványi iskola mellett kardoskodó szülők kétszer már útlezárással is demonstráltak igazuk mellett. Félő, hogy ha nem tisztázódik a helyzet, hosszú időre egy másik út is elzáródik Jászladány elől: a békés együttéléshez, gyarapodáshoz vezető út.

Parti Tamás

Újabb Öböl-háború?

Az elmúlt hetekben-hónapokban a televíziók hírműsorainak külfölddel kapcsolatos híreiben mind több szó esik az Egyesült Államok egy esetleges Irak elleni háborújáról. Mind gyakrabban látni, amint George W. Bush elnök harcias kijelentéseket tesz Irak – „a Gonosz tengelyé“-nek egyik tagja – ellen, háborúval fenyegetve meg az egyébként nem túlzottan nyugatbarát országot és vezetőjét, Szaddam Huszeint. Mindezt a „terrorizmus elleni harc“ jegyében, mely kifejezés az elmúlt egy évben igencsak felértékelődött.

Való igaz, az iraki rendszer nem éppen egy ún. „nyugati értelemben vett“ demokrácia, s a Szajid Raisz („Elnök Úr“) sem az a jóságos megváltó, kinek uralma alatt népe jólétben, békében, nyugalomban, stb. él. Békében a legkevésbé. Szaddam Huszein 1979 óta elnök, ezalatt országa két háborúban vett részt: 1980-88 között az első Öböl-háborúként is emlegetett iraki-iráni háborúban, illetve 1991. jan. 17. – márc. 3. közötti második Öböl-háborúban. Utóbbiban anyagi téren igen súlyos veréseget szenvedett. A világ egykor negyedik legnagyobb, viszonylag modern fegyverzettel felszerelt hadseregét – s az ország teljes infrastruktúráját, városait és hírközlőrendszereit – a szövetségesek (az USA és európai szövetségesei, illetve Irak Kuvait elleni

agresszióját elítélő koalícióba tömörült arab országok) légiereje gyakorlatilag egymaga majdhogynem elpusztította.

A háború után az ország felett két repülési tilalmi zónát hoztak létre, melyben nyugati harci gépek őrjáratoznak, s ha úgy alakul a helyzet, néha-néha jól odapörkölnek a rosszcsont diktátornak. Egy másik ENSZ-határozat pedig egy fegyverzetellenőrző-bizottságot hozott létre, melynek feladata a helyszínen szemmel tartani a hadiipari üzemeket a tömegpusztító fegyverek előállítására is képes országban (őket azonban nem egyszer szabályosan kiutasították Irakból). Ilyen eszközöket, pontosabban vegyifegyvereket az iraki hadsereg már vetett be, egyrészt az északon élő kurd kisebbség, másrészt az iraki-iráni háborúban az iráni Forradalmi Gárda emberáradata ellen.

Persze felmerülhet a kérdés: miért nem mozdították el a győztesek a legyőzött iraki diktátort, s írtak ki szabad választásokat, mint például Jugoszlávia esetében is?

1991-ben Szaddam Huszein eltávolítása a Nyugat számára megoldott volna egy problémát - s szült volna helyére egy sokkal összetettebbet. Ez ma sincs másképp. Irak sem vallási, sem etnikai tekintetben nem egységes ország. A lakosság többsége szunnita arab, de jelentős a síiták száma, s élnek Irakban keresztények is. Mindemellett északon nagyszámú, kb. 4-5 milliós kurd kisebbség él, akikkel bizony nem bánnak kesztyűs kézzel. Szaddam Huszein, jóllehet keménykezű diktátor, de pontosan ez az, ami összetartja az országot. A hatalmat kormányával – melyben főleg a Baath nemzetségbeli rokonai, barátai foglalnak helyet – együtt gyakorolja, de ő maga a legfőbb döntéshozó. Esetleges halála különleges helyzetet teremtene a térségben. A jelen iraki vezetésben aligha van olyan ember, aki elegendő tekintéllyel és erővel rendelkezne, a diktátor helyébe léphetne. Akadhatnak olyanok, akik a hatalomra áhítoznak, ám várhatóan csak rövid ideig lennének képesek annak megtartására. A különböző, hatalomra törő klikkek harca szétzilálná a központi hatalmat, az önállóságukért küzdő kurdok fellázadnának, a síita Irán örömmel tolná ki határait az iraki síiták révén, a határmenti Satt-el-Arab olajban gazdag területeire. Háromoldalú polgárháború törne ki – hasonló, mint a kilencvenes évek közepén Boszniában – melybe előbb-utóbb belesodródna Irán, illetve a környező országokban (Szíria, Törökország, Irán) élő, összesen mintegy 15 milliós kurd kisebbségre átterjedő lázadás révén akár a NATO-tagállam Törökország is. Irak így végletesen meggyengülne, ezzel felborulna a közel-keleti, egyébként is kényes egyensúly.

S hogy miért fontos a közel-keleti egyensúly a Nyugat számára? Nem nehéz kitalálni. E térségben található a Föld kőolaj készletének kétharmada. Egy atomhatalommá váló Irak – ha igazak e pletykák – komoly veszélyt jelentene az Egyesült Államok öbölmenti olajérdekeltségeire. Egy polgárháborúban széthulló Irak, s az így helyébe lépő, cseppet sem demokratikusabb Irán nem jelentene-e ugyanekkora veszélyt ezekre az érdekeltségekre?

Úgy tűnik, George W. Bush elszánta magát, s ha kell európai szövetségesei nélkül is megtámadja Irakot. Az Öböl-háború lassacskán már családi hagyománnyá válik Bushéknál. Az amerikai elnök kemény hangú nyilatkozatai egyébként megosztják a világ közvéleményét, jól mutatja ezt Németország esete is, a német kormány határozottan elzárkózott egy Irak elleni katonai fellépéstől. Sőt, az egyik német miniszter odáig ment, hogy az amerikai elnököt Adolf Hitlerhez hasonlította (persze, az is lehet, hogy csak a szenzációhajhász média forgatta ki a szavait, mint arra már sok példa akadt).

Legutóbbi hírek szerint (2002. október 5.) az Irak elleni támadás november végén veszi kezdetét. Bushnak addig kell kiharcolnia a Szenátustól és a Kongresszustól az amerikai elnököt különleges jogkörrel felruházó rendeletet, és az amerikai csapatoknak addig kell felkészülnie a – nyilván Szaúd-Arábiából vagy Kuvaitból – megindítandó támadásra. Egy bizonyos: most nem fog az arab államok koalíciója az ifjabb Bush mögött állni (1991-ben Kuvait esetében ez még rendben is volt, de most, egy számukra önkényesnek ható akció esetében aligha fog megtörténni). Szaddam Huszein pedig, érezvén, hogy nyíltan a hatalmára törnek aligha fog visszariadni tömegpusztító fegyverek (vegyi-, esetleg nukleáris – ha Irak egyáltalán rendelkezik az utóbbival) bevetésétől az amerikai csapatok ellen. Ez pedig könnyen megjósolható, de nehezen belátható események sorát indíthatja el.

Persze lehet, hogy tavaly szeptember 11-én már eldőlt az első dominó.

Illés András

Kéményugrás

Hátranéztem a vállam felett. Alattam kb. 50-55 méter. Nem túl magas. Voltam már magasabban is. Ez azonban egy kicsit más. Lenézek a kötélre, amely 30 méteren keresztül szép ívesen fut be a fák közé, ahol Isti áll és várja, hogy feljebb jussak. A kötél látványa villámcsapásszerűen hasít belém. Ha itt kiesek, akkor valamilyen éles párkányon vagy egy fán landolok, ami nem lenne túl kellemes. Szóval, nincs köztes. Na nem baj, majd lesz valahogy. Fogást és lépést találok, aztán felnézek, hogy merre tovább. Csoda! Meglátok egy nittet nem is túl messze, de felnyújtózkodva nem érem el. Mit is mondott az Árpi? Lépegess, lépegess. OK, lépegetek. Elérem! A beülőmről leakasztok egy expresszt és megvan a nitt. Belevarázsolom a kötelet, és kicsit megnyugodva szemlélem az alant hozzánk hasonlóan félőrültként ordibálókat. Azért kell üvölteni, mint egy fába szorult, mert a szurdok keskeny, közel van a szembe lévő fal, minden visszhangzik, mint egy pincében, meg amúgy is messze vagyunk egymástól.

Felküzdöm magam a repin, mire hallom, hogy Isti azt kiabálja, hogy standoljak. Itt? Itt nincs semmi, építeni meg nem fogok! Tőlem négy méterre egy nagy blokk alján látok két nittet vigyorogni. Igen ám, de odáig el is kell jutni. Üvöltözve próbálom Istivel megértetni, hogy még négy méter kell a standig. Az arcán látom, hogy nem fogta az üzenetet, így megunva a meddő ordítozást elindulok felfelé. Lesz, ami lesz, el kell érni a nitteket. Húzom a kötelet, és lám előttem a várva várt standhely. Öt másodperc és kellemes érzés tölt el, majd jön a szokásos üvöltözés, hogy nem kell tovább biztosítania, biztonságban vagyok. Már ha ezt annak lehet nevezni.

A következő hosszt is bevállalom, de egy keskeny repedésnél belátom, ez hiba volt. Egy kicsit elfáradtam, a zsákkal együtt nem férek be a repedésbe, a jobbra lévő pocakot meg nem tudom kimászni, mert a jobb kezem elfáradt. Elfáradtam – kiabálok le Istinek, akinek az arcán látom, ő is pont erre gondol. Egy-két próbálkozás után rájövök, ez nem a legjobb taktika, csak fárasztom magam és növelem a belső feszültséget. Biztos lépést keresek, leengedem a karjaimat, fejjel előre betámasztom magam a repedésbe és pihenek. Egy-két perc után felnézek és a repedésen keresztül, kimászom a szorult helyzetből.

Miután túl vagyok a nehezén, azon gondolkodom, hogy nem a kijelölt úton jöttem, hanem bekavartam egy nehezebb útba. Mondjuk nem volt nehéz, mert a kalauzban lévő ábrák alapján jó, hogy a beszállást megtaláltuk, de csak azért, mert egy bazi nagy repedés alja az. Onnan kezdve kb. 50 fokos dőléssel megy az út jobbra fel, aztán valahol átmegy függőbe. Na, azt hiszem, ezt néztem el, és egy lukkal odébb indultam el felfelé. Pech! De lehetett volna rosszabb is. A horrorkodás közben megfordult a fejemben, hogy milyen messze vannak tőlünk Mikiék, és mennyi idő alatt ér ide a mentőhelikopter, ha van ilyen errefelé egyáltalán. A valósághoz hozzátartozik, hogy a helyzet korántsem volt ennyire komoly, csupán az én fantáziám lódult meg egy kicsit. Bár utólag átbeszélve a dolgot, ha történt volna egy kicsúszás, akkor most nem írnám meg ezt a beszámolót. Talán néhány hét kórház után…

Az utolsó kötélhosszt átengedtem Istinek, aki szépen telerakta köztessel – hadd gyakoroljon –, és fent is vagyunk a csúcson. A csúcsérzést egy kicsit másképpen képzeltem. No nem, nincs szándékomban Lux Elvira babérjaira törni, csupán a csalódottságomat fejeztem ki az imént. Tehát, én valahogy úgy képzeltem, hogy feljutunk, a friss réten lecuccolunk, falatozunk, élvezzük a kilátást a tengerre, copfos lányok hoznak friss tejet, és a közelben jámboran kérődzik egy lila tehén. E helyett felérek, és mit látok? Egy marha nagy süvegcukor tetején vagyunk, ami azt jelenti, hogy innen még koránt sincs vége a dolognak. Valahogyan le is kell jutnunk. Mászni nem vagyok hajlandó! Isti talált egy, még a százötven évvel előttünk járt úttörő mászók által itt hagyott kötéldarabokból és hevederszalagokból összeeszkábált ereszkedőhelyet. Nagyon durván néz ki, de még mindig jobb, mint lefelé mászni! Megvizsgáljuk, hogy tudunk-e javítani rajta egy kicsit. Kb. hét méterrel lejjebb van egy kis nyereg, ahonnan remélhetőleg már gyalogosan tudunk lefelé haladni. Felkészülünk az ereszkedésre. Isti előzékenyen átengedi nekem a kezdeményezés jogát, azaz menjek elsőnek. OK. Beszerelek, ránézek az „ereszkedőhelyre“, majd szépen

araszolva megindulok egy nagy tábla pereme felé. Miután átlendültem azon a ponton, ahonnan – ahogyan mondani szokás – nincs visszaút, önfeledten csusszanok tovább, de igen jó, amikor szilárd talajt érzek a lábam alatt. Isti is követ, miközben felderítem, merre is lehet innen lejutni. Megvan! Némi balettozás, anyázás és csúszkálás után lent vagyunk. Egy kicsit nyúzottak vagyunk, de megcsináltuk!

A fent említett mászást a horvátországi Paklenica Nemzeti Parkban hajtottuk végre az őszi szünetben. A hely elég lehangoló, egy kőhajításra van a tengertől, a háttérben a Velebit eget ostromló ormaival. A sok csapadéknak köszönhetően a növényzet még ilyenkor is zöld, a levegő hőmérséklete kellemes, kénytelenek voltunk pólóban meg gatyában lebzselni egész nap. Az említett növényzet bizonyára jobban örült annak a lehullott csapadékmennyiségnek, amitől mi egy nap kétszer is bőrig áztunk. Bár engem a Gore-Tex megvédett, mivel bakit nem vittem a cipőmet 5-6 órán keresztül szárítgattam a kemping konyhájának a sütőjében.

Ajánlom mindenkinek, nem csak mászóknak, hiszen májustól szeptemberig lehet fürdeni a tengerben, vannak kijelölt túraösvények, és nincs túl messze sem.

Hazafelé „illik“ megállni a Plitvicei tavaknál, és 3-4 órát eltölteni a kellemes környezetben. A 2500 forintos belépőért lehet hajókázni, megnézni egy csomó vízesést és a végén a Park buszával utazni, vissza a kiindulási helyre. Javaslom, hogy aki teheti, minden évszakban töltsön el itt néhány napot, mert csodálatos.

Ami a túrát egy kicsit lehangolta, hogy hazafelé az egyes számú horvát autóúton haladva, sok olyan házat láttunk, amelyek még mindig magukon viselték a háború nyomait. A jól karbantartott, csinos horvát házak között rendre feltűntek a félkész, elhagyott házak. Némelyeken még a lövedékek becsapódásának nyoma is jól kivehető. Ezek nagy valószínűséggel egykori bosnyák családok házai, akik, ki tudja, hol vannak ma, ha élnek egyáltalán.

A cikk címét egyébként a Rampa kamin nevű 150 méter hosszú út adta, amit érzésem szerint mi megtoldottunk néhánnyal.

Hunyadfalvi Zoltán

Barlangász vagyok

„Akkor is megyek, ha nem akarok,
Ha nem kísér senki utamon
Arcom mossa eső és szárítja a szél,
Az ember mindig jobbat remél…“

Lógok a kötélen… Mint Karinthy főszereplője a szeren. Hát igen. A helyzet kicsit hasonló. Csak éppen én 50 méter magason lógok, és még legalább 20 métert kell megtennem a biztonságos sziklaperemig. Ez a k..va kötél pedig tiszta mocsok. Talán nem kellett volna végighúznom a sárban, még használat előtt…

Ez a perem csak nem közelít! Pedig intenzíven dolgozom rajta. Kezem a mászógépen, lábam ütemesen emelkedik, ahogy fura békamozgással fölfelé araszolok (elég fárasztó…). Alattam ötven méterről, valami feneketlen mélységben kósza fénysugár, és egyre dühösebb hangok szállnak felém.

– Sokáig tart még?!

Nem tudom mi bajuk van. Mindössze 10 perce indultam el mellőlük. Igazán nem kellene siettetniük. Arról nem tehetek, hogy előtte az öcsém 20 percet kínlódott az átszerelésnél. Nincs lenn olyan hideg. És… ööö... nem is olyan nagy a víz. És különben is! Egész eddig velük fáztam.

– Bazzeg Tücsök, idefagyunk. Érj már fel!

Hát ez már több mint pofátlanság! Itt lógok egy 10 mm átmérőjű kötélen, a legközelebbi fal tőlem 3

méterre, alattam a feneketlen mélység, és ezek siettetnek. Az embert ilyen esetekben szokta megszállni az ihlet…

– Hányingerem van. - nyögök fel a betegek panaszos hangján (persze, elég hangosan ahhoz, hogy lent is hallják.)

Alulról döbbent csend fogadja kijelentésemet. Ha az ember már jó ideje lóg a kötélen, a kötél kilengésétől tényleg el tud szédülni és tényleg könnyen rókázhatnékja támad. Így bejelentésemmel kapcsolatban lent senkiben nem merül föl a blöff gondolata.

– Te, Tücsök! Nyugodtan pihenj ám! Gabi talált egy érdekes lyukat. Tele van kristályokkal.

Mi elfoglaljuk magunkat.

Hát persze – vigyorogtam gonoszul. Az akna alja akkora, hogy éppen elférnek négyen. Nincs hová elbújni. És, mint köztudott, a hányás spirálisan megy lefelé. Na meg gondoljunk bele, milyen lehet utána azon a kötélen fölmászni…

Most egy ideig nyugodtan gondolkodhatom. Nem kell semmit elsietni. Elvégre az csak árt az idegeknek. ☺ A kötél félelmetesen nyikorog. Most veszem észre, hogy a mászógép is túl van már az első fiatalságán. Bár a végeredmény szempontjából teljesen mindegy, hogy négy, vagy ötven métert zuhansz. Így is, úgy is meghalsz. Atya Isten! Hogy is kerültem én ide?

Barlangász vagyok. Tíz évesen jártam először nem kiépített barlangban. Öcsém osztálytársa az egyik legjelentősebb barlangász-család sarja volt, és az apuka minket is szívesen magával vitt. Ezen első emlékeim eléggé hidegek és lucskosak voltak. Derékig ért a víz, kint esett a hó és gyorsan ránk fagyasztotta a ruhát, mikor kiértünk. Elvesztettem egy mélyedésben a vadonatúj csizmámat, és az öcsémet fölpofozták, mert letört egy cseppkövet. Emlékezetes kezdet volt.

Barlangász vagyok. Kb. 2000-en vagyunk Magyarországon. Elég őrült társaság. Hétvégeken vesszük a zsákunkat és valami isten háta mögötti, hideg helyen kötünk ki. Szakadékok mellett mászva, föld alatti patakokat átúszva, jéggé fagyva, véresre horzsolt térdekkel keressük a mi kis néma világunkat. Sosem elég belőle.

Barlangász vagyok. Megszoktam, hogy a földön alszom. Hogy gyakran se enni-, se innivalóm nincsen. Hogy egy szál kötélen lógjak hatalmas üregekben. Ha kell, napokig ne jöjjek ki. Hogy sáros vagyok, mint a disznó. Hogy órákig elbámészkodjak a cseppkövek között. Hogy tonnás kövek kirobbantásánál és szállításánál segédkezzem.

Barlangász vagyok. Megszoktam, hogy az emberek elforduljanak tőlem, ha – a több napos nem fürdés miatt kissé illatosan – felmegyek a vonatra. Hogy csodálattal nézzenek rám, ha észreveszik a kobakomat. Hogy lássam a szemükben: nem tartanak komplettnek. Megszoktam és szeretem ezeket a tekinteteket. És büszke vagyok, amikor így néznek rám.

Barlangász vagyok. Mi mindig el akartunk tűnni ebből a Világból. Nem akartunk belépni a nyolckor kellők, nyolckor fekvők, a szorgalmas adófizetők, a leértékelt pudingok és az akciós zacskós levesek világába. De mi se kellettünk a Világnak. Mindig sokan voltunk, többen, mint amennyire szükség volt. A társdalomnak nem kellettek nyelvvizsga nélküli, egy diplomás, se különösebben okos se különösebben ügyes polgárok. Nem kellettek átlagemberek. A föld alatti világ azonban befogad. Nem kérdezi, hány nyelven beszélsz. Csak az számít, hogyan cselekedsz, mennyire tudsz azonosulni a barlangok teremtette szituációkkal. És a vizsga is keményebb: ha hibázol, meghalsz.

Barlangász vagyok. A föld alatt mindannyian testvérek vagyunk, akik csak egymásra számíthatnak. Elkapják a kezed zuhanás közben. Kihoznak a barlangból, ha eltöröd a bokád. Száz méter mélyen megbízunk egymásban. Külsőre nem különbözünk Tőled. Csóró egyetemista, katona, gazdag vállalkozó, orvos vagy jogász, egyre megy. De belül, néha, a vízcseppek koppanásai közben, valahol, ahová sosem süt be a nap, sárosan és éhesen, csak egymásra számítva, így érezzük, hogy értjük ezt az Életet.

Tücsök

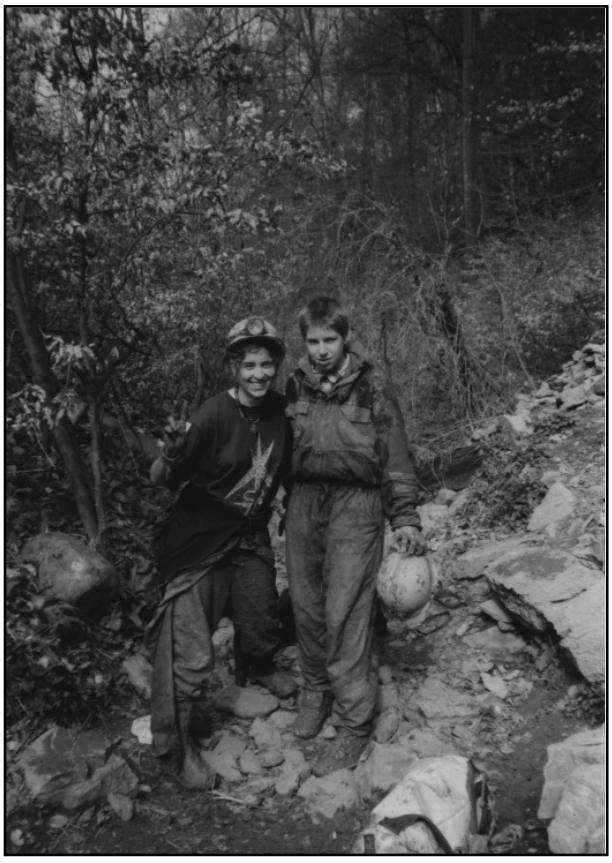

Rivaldafényben

– a magyar sport mostohagyermekei –

Bevallom férfiasan, én is hibás vagyok. Igen. Mert mindig arról beszélek, hogy rossz a magyar sportújságírás (na meg az egész sportfinanszírozás) rendszere: minden a magyar futball körül forog, legyen az bármilyen csapnivaló – és közben legtöbbször magam is erről a kiábrándító magyar futballról írok (Elnézést, ha megsértettem, kedves Dr. Mezey György!), ahelyett, hogy legalább a saját házunk táján és a saját eszközeimmel valamit is tennék ez ellen. Itt az alkalom, hogy mással is foglalkozzunk! (Akit a futball érdekel, ne ijedjen meg, lesz még arról is bőven szó az idén...). A mostani számunkban Parti Tamás barátommal álltunk össze egy – divatos, de annál magyartalanabb kifejezéssel élve – projektre, és felhívtunk telefonon két sikeres magyar sportolót, két fogathajtó-világbajnokot, akik idén (is) sokat tettek azért, hogy hazánknak (illetve hazánk sportjának) külföldön (is) elismerést szerezzenek. Róluk szól a két következő cikk, amelyekkel egyben a magyar fogathajtó sport sikerei előtt is szeretnénk tisztelegni. (Köszönet a két világbajnoknak, hogy első szóra lapunk rendelkezésére álltak, és köszönet Erdélyi Ágnes igazgatónőnek is, hogy lehetővé tette az interjúk elkészítését!) Szóval, Parti Tamás a jászberényi Taczman Eleket érte utol, aki szeptember végén nyerte meg a mozgássérültek egyesfogathajtó világbajnoki címét (egyébként két éve már ezüstérmes volt). Jómagam pedig a Kecskeméti Hírös Lovas Klub Ballószögön élő versenyzőjével, Nyúl Zoltánnal beszélgettem, aki 2001-ben a magyar csapat tagjaként lett kettesfogathajtó-világbajnok, emellett kétszeres egyéni világbajnoki bronzérmes (1999, 2001). A világbajnokságok közötti években (2000-ben, valamint idén is) megnyerte a legrangosabb nemzetközi kettesfogathajtó-versenyt, a kis-világbajnokságként vagy Európa-bajnokságként is számon tartott Duna-Alpesi Kupát.

A „magyar virtus“ nem elég, szponzorok kerestetnek! – beszélgetés Nyúl Zoltánnal

– Honnan ered a lovak, a lósport szeretete?
– A szüleim gazdálkodó emberek voltak. Mindig volt a tanyán két-három ló, velük foglalkoztunk, dolgoztunk, tulajdonképpen „együtt nőttünk fel“.

– Mikor kezdett el fogathajtással foglalkozni? Egyébként egyből kettest hajtott?
– Egyből kettesfogatot hajtottam. Meghatározó volt a pályafutásom elkezdése szempontjából az 1978-as

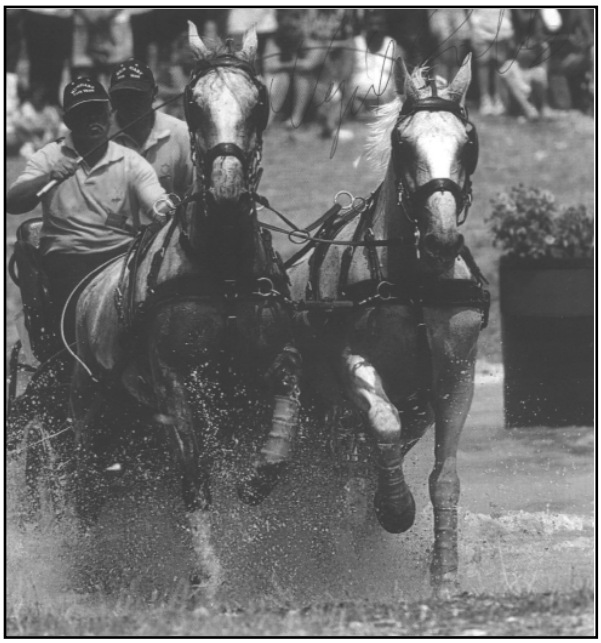

kecskeméti négyesfogathajtó-világbajnokság élménye. 1981-től versenyzek. Először egy dél-magyarországi területi versenyen indultunk. Egyébként – mivel magánfogatot hajtottunk, kezdetben sokan ferde szemmel néztek ránk és nem szerettek bennünket, hiszen ekkor a versenyzők és a fogatok túlnyomó többsége téeszekhez kötődött. Próbáltunk fejlődni, alkatrészeket gyártottunk, majd hintókat, kocsikat készítettünk. Emellett elkezdtünk próbálkozni azzal, hogy lemásoljuk a német Kühle-cég világhírű maratonkocsijait - először fényképekről. Ma már ott tartunk, hogy itt, Ballószögön az egyik barátom az ország legkiválóbb maratonkocsijait gyártja!

– Szakértők szerint a nagy áttörés 1999-ben következett be a pályafutásában, szintén Kecskeméten, amikor is megszerezte a kettesfogathajtó-világbajnokság harmadik helyét. Tegyük hozzá büszkén: a Lázár-testvérek mögött. Ezután következett a 2000-es Duna-Alpesi Kupa-győzelem, illetve a 2001-es csapatvilágbajnoki cím, valamint egy újabb világbajnoki egyéni bronzérem...
– Én inkább az 1997-es évet érzem jelentősnek. Ekkor vettem részt először a csapattal kettesfogathajtó-világbajnokságon, s az ötödik helyezést szereztük meg.

– Beszéljünk most kicsit erről az évről! A magyar bajnoki szezon idény eleji versenyeit kihagyta, majd a vecsési verseny elég rosszul sikerült az Ön számára (nyolcadik lett). Ezután viszont páratlan sikersorozatba kezdett: győzött Seregélyesen, második lett (Lázár Zoltán mögött) Szilvásváradon, győzött a kerekegyházi

Magyar Hajtó Derbyn, az ausztriai Karlstettenben a Duna-Alpesi Kupán (egyéniben és csapatban), majd szeptember végén Izsákon megnyerte az országos bajnokságot. Tehát azt hiszem, elégedett lehet a 2002-es versenyszezonnal...

– Az év elejét azért hagytam ki, mert három nagyon-nagyon tehetséges lovamat (Csinost, Nikit és Favory Nórit) befedeztettem, így ők nem versenyezhettek. Én egyébként nem éreztem már Vecséssel kapcsolatban sem úgy, hogy rosszul szerepeltem volna. A probléma a versenyrendszerrel van, azzal, hogy nem adunk teret a fiatal lovaknak. Vecsésen is befogtam egy fiatal lovat (Szilvit), és egyből azt várták a szakértők, hogy ugyanazt az eredményt érjük el, mint egy tapasztalt fogattal. Pedig a fiatal lovaknak rutint kell szerezniük, hogy később jó eredményeket érjenek el. A szakértőket viszont csak az érdekli, hogy vasárnap, a verseny végén hányadik vagy. Azt éreztem, hogy a vecsési versenyt követően kezdtek leírni. Szóval az a baj, hogy a jelenlegi versenyrendszer egyből kimagasló teljesítményt követel egy fiatal, tapasztalatlan lótól is.

– Tudjuk Önről, hogy saját maga is tenyészt lovakat. Szilvi is saját tenyésztés?

– Nem, ő nem az. Saját tenyésztésem – és erre roppantul büszke vagyok – az idén *(főként a Duna-Alpesi Kupán – P. L.)* kiválóan szereplő Dolly, illetve az ő két öccse, akikkel a kerekegyházi versenyen egyébként a segédhajtóm már versenyzett is.

– Egy szezonban általában 5-7 versenyen áll rajthoz egy fogathajtó. Mennyi edzésre van szükség ehhez? Mennyi munka kell, hogy beérjen egy jó fogat?

– Napi 1-2 órát mindenképpen kell dolgozni a lovakkal. A fiatal lovakkal pedig korán el kell kezdeni a munkát. Az első évben még nem szabad tőlük kiemelkedő teljesítményt várni, idő kell, hogy tapasztalatot szerezzenek. Ezért rossz, hogy egyből a szakma nyomását érzi az ember, ha nem a megszokott eredményeket éri el.

– Pedig az idei év – mivel idén nem rendeztek világbajnokságot – különösen alkalmas volt, illetve lett volna amolyan „próbaévnek" a jövő évi vb előtt.

– Így van. Ezért is értek tökéletesen egyet Lázár Vilivel, aki idén új, fiatal lovak kipróbálására helyezte a hangsúlyt. És ezért különösen rossz az a rendszer, ami nem teszi lehetővé, hogy az ember a fiatal lovakkal „gyengébben" szerepeljen. Pedig hangsúlyozom, csak akkor lehetnek később sikeresek ezek a lovak, ha megfelelő rutint szereztek.

– Ha most rendeznék a vb-t, melyik lovakat szerepeltetné?

– Ha most lenne a vb, akkor egyértelmű, hogy a három legtapasztaltabb lovamat szerepeltetném, azaz Csinost, Nórit és Dollyt. *(Akik egyébként az idei Duna-Alpesi Kupán is szerepeltek, illetve csak szerepeltek volna, mivel Csinost patkolási problémák miatt az állatorvosi konzílium nem engedte rajthoz állni. Így mindhárom versenyszámban Nóri és Dolly versenyzett, ezért is különösen értékes a siker – P. L.)* Jövőre azonban valószínűleg az első versenyszámban, a díjhajtásban egy más, fiatal lovat is fogok szerepeltetni a jobb eredmény elérése miatt.

– Egyébként a három versenyszám (a díjhajtás, a maratonhajtás és az akadályhajtás) közül melyik a kedvence, vagy melyiket tartja az erősségének? Mert idén mindháromban egyformán kiválóan szerepelt...

– Lényegében mindegy, mindhárom számot egyformán kedvelem.

– Szóba került az előbb a jövő év. 2003-ban nagy lehetőség előtt áll a magyar csapat, ugyanis sohasem történt még meg, hogy kettesfogathajtó-világbajnokságon csapatban háromszor egymás után ugyanaz az ország szerezze meg az aranyérmet. Jövőre ez sikerülhet nekünk, magyaroknak. Összeáll-e újra a 2001-es sikercsapat: a Lázár Vilmos - Lázár Zoltán - Nyúl Zoltán hármas?

– Nehéz kérdés. Először úgy volt, hogy júniusban lesz a vb, de végül áttették szeptemberre. Nagyon kemény lesz a válogatórendszer, a tavaszi-nyári 4 verseny alapján dől el, hogy ki, melyik 3 hajtó indulhat a vb-n. Bármi lehetséges, rendkívül kiegyensúlyozott a mezőny, sokan vannak a sarkunkban, sok a feltörekvő versenyző. Ha rosszul szerepelsz, nem utazhatsz a vb-re. Nincs senkivel kivételezés korábbi eredményei alapján. És ez így van jól, ez így igazságos. Joggal kérdezhetnék ugyanis a többiek, hogy ha legyőznek bennünket, akkor miért nem ők mennek a vb-re?

– Akkor a 2003-as év rendkívül kemény lesz. Az év elejétől mindenkinek a legerősebb összeállítású fogatával kell szerepelnie, s pláne nem lesz hely a kísérletezésnek...

– Ez pontosan így van. Rendkívül szoros a honi élmezőny, nem szabad hibázni.

– Ha a 2003-as évvel kapcsolatos tervezés ennyire nehéz, akkor nyilván még nehezebb előretekinteni 2004-ig. 2004 a magyar fogathajtó sport, illetve az egész magyar sport számára rendkívüli jelentőségű év lesz, ugyanis Kaposvár rendezheti meg a négyesfogathajtó-világbajnokságot. Ezzel kapcsolatban egyre többet hallani arról, hogy Ön és a Lázár-testvérek átváltanak négyesfogatra, s megpróbálnak elindulni a hazai rendezésű vb-n. Mi igaz a hírekből?

– Hát erre valóban roppant nehéz választ adni. Az az igazság, hogy a lóállományom meglenne hozzá, viszont az anyagi háttér hiányzik. Én mezőgazdasági kistermelő vagyok. Az egyetlen szponzorom, a Kész Kft. kivételével eddig is a család teremtette elő a

versenyzésemhez szükséges anyagiakat. A négyesfogat versenyeztetése azonban jóval költségesebb, mint a kettesfogaté. Nagy kiadásokkal járna már a tréningezés is, a tréninget segítő személyzet fizetése. Ezt mi nem tudjuk előteremteni. És sajnos a sikereink hatására sem jelentkeznek újabb támogatók. Abban bízom, hogy az egyetlen szponzorom talán hajlandó emelni a támogatást...

A 2001-es VB érmesei, jobb oldalon a bronzérmes Nyúl Zoltán

– Az eddig is nyilvánvaló volt, hogy rendkívül rossz a magyar fogathajtás anyagi helyzete, kevés a szponzor, nincs megfelelő médiaháttere és nyilvánossága a sportágnak, pedig nagy múltú és sikeres sportágunkról van szó. Ön is nagyon borúlátónak tűnik ezzel kapcsolatban...

– Így van. Kevés a szponzor, a tévében pedig nem látható a fogathajtás. Talán Baranyai Antal az egyetlen, aki próbálkozik valamit tenni, foglalkozik velünk, fogathajtókkal, és mindenhova küldi a cikkeit. Ezúton is le a kalappal előtte! Emellett sportdiplomáciai hiányosságaink is vannak. Itt van például a 2004-es kaposvári négyes-vb. Semmit sem hallani róla. És azt hisszük, hogy a „magyar virtus“ elég lesz a sikeres szerepléshez. Pedig ez nem így van. Csak egy példa: vegyük az amerikai csapatot! Ők átjönnek tavasszal Európába, együtt készülnek a legjobb nyugat-európaiakkal: az angolokkal, hollandokkal, svájciakkal. Közösen edzenek, versenyeznek. Mi meg elbújunk a világ szeme elől, mert nem tudunk kijutni a Világkupa-versenyekre. Nincs meg rá a fedezet. Így aztán nem lát minket a világ, csak a vb-ken. Ezért fordulhatott tavaly elő például az a szégyen, hogy Lázár Vili, aki két világbajnokságot nyert egymás után, csupán 11. volt a világranglistán, én csak a 13. voltam, idén meg ki tudja, hol állunk!

– Ez pedig nyilván negatívan befolyásolhatja a bírókat, ha más nem, a díjhajtás pontozásánál.

– Így van. Meg kellene jelennünk a Világkupa-versenyeken, de nincs rá pénz.

– Tudom, nehéz elvonatkoztatni az anyagiaktól. De mégis, ha sikerül biztosítani a hátteret, átül négyesre 2004-ben? Egyáltalában, technikailag miben más a négyes, mint a kettes?

– Szeretném megpróbálni. A kedvem és a lóállományom adott. Egyébként régebben hajtottam én már négyest, nyertem Magyar Hajtó Derbyt is *(1991-ben, Létavértesen - P. L.)*. Technikailag is nehéz azonban az átmenet, nem csak anyagilag. Bonyolultabb a szárkezelés, mint a kettesnél, sokkal nagyobb kézügyesség kell hozzá. A kettest egy jó képességű fiatal megtanulhatja, mint az autóvezetést. A négyesre jobban „születni kell“. Elsősorban persze az anyagiak döntenek arról, hogy megpróbálom-e a négyest 2004-ben. Mindenesetre jó lenne, ha a focisták támogatásából egy kicsit átcsoportosítanának hozzánk!

– Így legyen!

Pintér Lajos

Berény bajnoka, a lovak ura

Mielőtt bárki megvádolna, hogy szűkebb pátriámnak, a Jászságnak a propagandalapjává kívánom tenni a kollégiumi újságot, mivel az utóbbi időben szinte kizárólagosan innen származó információkat választok írásaim alapjául, elmondanám: itt mindig történik valami. Pintér Lajos cimborám felkérésének pedig, hogy a mostani szám fogathajtásról szóló részének az elkészítésében részt vegyek, nem mondhattam nemet, hiszen nem minden nap beszélhet az ember egy világbajnokkal.

A szóban forgó bajnokot Taczman Eleknek hívják, aki szeptember végén a németországi Grevenben a mozgássérültek egyesfogathajtó-világbajnokságán utasította maga mögé az egész mezőnyt. Amint azt az elmúlt héten készített telefonbeszélgetésben megtudtam, a Jászberényi SE sportolóján kívül nincs is másik A-kategóriás fogathajtó Jász-Nagykun-Szolnok megyében. A mintegy harmincezres alföldi kisváros büszkesége egész gyermekkorát a lovak bűvöletében töltötte. Egy 1974-ben bekövetkezett közúti balesetet követően amputálni kellett az egyik lábát, de ez sem tartotta vissza attól, hogy később a kettesfogatok mezőnyében, az egészségesek között tegyen próbát. Az e kategóriában elért eredményei közül kiemelkedik a magyar bajnoki negyedik helyezés és a kerekegyházi viadalon kivívott elsőség.

Az egyesre való áttérés annak tudható be, hogy Taczman Eleket 2000-ben felkérték, képviselje hazánkat a mozgássérültek mezőnyében; ekkor még ez ezüstérmet akasztották a végelszámolást követően a nyakába. 2001 viszont már aranyat termő esztendő volt számára, amikor is az egészségesek magyar bajnoki küzdelmét követően a dobogó legfelső fokára állhatott. Mikor arról faggattam az újdonsült világelsőt, hogy milyen volt a kategóriák közötti váltás, elmondta, arra számított, hogy

könnyebb dolga lesz, viszont éppen fordítva történt: az egyesfogatok nagyobb összpontosítást igényelnek, hajtó és lova között még nagyobb összhangra van szükség.

A greveni világverseny nem volt problémamentes Taczman Elek számára. Állandó versenylova a megelőző szilvásváradi versenyen sérülést szenvedett, s így kölcsönlóval, amit fia a középiskolai ballagásra kapott ajándékként, kellett, hogy induljon. A díjhajtás során is gondokkal küszködött, hiszen a pályaleírást a sportági szakszövetség hibájából kifolyólag két órával az indulás előtt kapta meg. Kedvencét, a maratonhajtást szinte egy kamikáze-pilóta vakmerőségével tette meg, mindent egy lapra feltéve. Erről kocsijának az állapota tanúskodott a leghívebben, hiszen az mintegy ötven méterrel a célbaérkezés után szétesett. A záró számot, a hibátlanul végrehajtott akadályhajtást követően akasztották Taczman nyakába az aranyérmet, egy olyan verseny után, amelyen a győztes szerint rendkívül kiegyensúlyozott volt a mezőny. Az időjárási tényezők (hőmérséklet, páratartalom) ideálisak voltak, az éjszakai esőzések nem igazán befolyásolták a körülményeket negatívan.

Kettesfogathajtóink évről évre érmekkel térnek haza a világversenyekről, ugyanakkor sokan úgy vélik, hogy az egyeseknél és a négyeseknél már nem tudjuk tartani a lépést a nemzetközi élmezőnnyel. A hazai egyesfogathajtás átfogóbb értékelésekor Taczman úr úgy gondolta, ő nincs abban a helyzetben, hogy megmondhatná, miért tapasztalható lemaradás a honi legjobbak részéről nemzetközi viszonylatban. A négyesek esetében optimistának tűnt: bár mostanában ők sem szállítják az eredményeket úgy, mint korábban, szerinte egyes versenyzők, mint például Bozsik József bármikor képesek a kiugró teljesítményre.

A beszélgetés során kiderült, hogy bár egyéni sportról van szó, sokak jól összehangolt munkájára van szükség. Ez a sport ugyanis lényegében családi vállalkozásként fogható fel. Gratulációnkat is „a család és a csapat nevében“ köszönte meg beszélgető-partnerem. A famíliából kerül ki a segédhajtó is; ifjabb Taczman Elek azonban hamarosan lehet, hogy felül a bakra, s a következő évadban a kettesfogatok között próbál szerencsét.

A 2000. év harmadik legjobb magyar mozgássérült sportolójává választott bajnok, aki a tavalyi évben Jászberény legjobb férfi sportolója lett, hálás természetű. Sok segítséget kap, de így is, amint azt megtudtam, a szűkös anyagiak miatt csak a máshol már számításba nem vett, feleslegessé vált lovak megvásárlására nyílik mód. Mint mondotta, rendkívül sokat köszönhet a jászberényi önkormányzatnak, amely minden eddiginél nagyobb támogatást nyújtott, s ez úgy érzi, eddigi munkájának az elismerése. Nagyon sokat jelent számára egyes jászberényi vállalkozók, vállakozások segítségnyújtása, akik a sportpályafutás kezdete óta kiállnak mellette. Edzői (Sziráki Lajos, Muity Ferenc - P.T.) is kitűnő munkát végeztek. És kért minket, hogy tolmácsoljuk köszönetét a szegedi Hódi Károlynak, aki tavasszal a tanyáján edzéslehetőség biztosításával segítette a felkészülésben.

Jász-Nagykun-Szolnok megyében, ha a lovassportokra terelődik a szó, elsősorban a díjugratás jut az érdeklődők eszébe: nagy hagyományai vannak ugyanis az ebben a műfajban lebonyolított jászberényi, szolnoki, szenttamási, zagyvarékasi versenyeknek. Azonban ha Taczman Elek követőkre talál, egyre több fogathajtó is gyarapíthatja az alföldi térség és a magyar nemzet hírnevét.

Parti Tamás

A cél: Athén

Székely Bulcsú újra a Fradiban

Miután a kecskeméti futballisták borzalmas eredményei és még borzalmasabb játékuk nem túl sok örömet okoztak hétvégenként, szép csendben átszoktam a vízilabdára. Nem mintha az otthoni pólócsapat annyira villogna a bajnokságban (sőt, minden meccsen az esélytelenek nyugalmával játszhatnak - körülbelül annyira eredményesek, mint a kollégium futballcsapata a megyei teremfoci-bajnokságban) - de nekik köszönhetően ellátogatott már hozzánk a Honvéd, a Vasas, a BVSC - megannyi klasszissal (Kiss Gergő, Szécsi Zoli, Vári Attila…) soraikban. Három hete pedig a Fradi jött, Székely Bulcsúval az élen, hogy letudja a kötelező győzelmet. Sikerült is nekik (15-4 oda).

Székelynek tíz perccel a meccs után még remeg a

keze. Pedig, gondolhatnánk, aki már játszott Eb-n, vébén, olimpián, annak egy ilyen bajnoki mérkőzés csupán könnyed kikapcsolódás. De "Csucsu" erre a meccsre is nagyon felpörgött. Mint mindig. Olimpiai bajnokként újabb és újabb célokat tűz ki maga elé - régi-új csapatával, az FTC-vel például a bajnoki dobogó legfelső fokát. Amúgy pedig minden erejével arra törekszik, hogy újra mehessen az ötkarikás játékokra.

– Mi a véleményed, milyen volt a Kecskemét?
– Nagyon elfáradtunk.

– Komolyan mondod?

– Természetesen. A végeredmény ugyan azt tükrözi, hogy nagy volt a két csapat közti különbség, de azért bizony észre lehetett venni, hogy mi is sok hibával játszottunk, és ezeket a bizonytalanságokat ki is használta a hazai gárda. Akármilyenek is az eredményei mai ellenfelünknek, egyáltalán nem rossz csapat. Csak idő kell, hogy még jobb legyen. Sok a fiatal és az ügyes játékos, s hogyha együtt tudnának maradni, s együtt dolgoznának, annak biztos meglenne a gyümölcse.

– Szerinted mennyi időnek kell eltelnie addig, míg egy vidéki csapatnak esélye lesz egy fővárosi ellen?
– Sajnos a póló nagyon főváros-centrikus, és igazából az a nagy gond, hogy amint felbukkan vidéken egy-egy tehetség, azonnal elviszik a fővárosi klubok. Elég, ha csak a Szeged példáját vesszük - ha a rengeteg ügyes játékost együtt tudták volna tartani, akkor most egy nagyon jó, szinte bajnokesélyes csapatuk lenne. Ezen a helyzeten kellene valamilyen módon változtatni; csak sajnos ma már nagyon megszokott, hogy négy-öt budapesti gárda alkotja a magyar férfi vízilabda élmezőnyét, és éppen ezért nem egyszerű megoldani ezt a kérdést. Hosszú-hosszú évek megfeszített munkája, és persze több pénz szükséges ahhoz, hogy ezek a vidéki központok ne haljanak el.

– Nálatok a Fradiban mik a célkitűzések a bajnokságban?
– Meg akarjuk nyerni. Mi más lehetne a célunk, ha nem ez? Nem dolgoznánk ilyen sokat, ha megelégednénk mondjuk a harmadik hellyel. Reálisan nézve persze az OB I legnagyobb esélyese a Honvéd - de én azt hiszem, hogy akár a BVSC, akár a Vasas, és persze mi is bele fogunk tudni szólni ebbe a kérdésbe (hogy a Honvéd valóban verhető, mutatja, hogy a BVSC nemrég meglehetősen könnyen, 11-7-re ütötte ki őket – H.I.). De a legfontosabb, hogy olyan játékot nyújtsunk, amivel azok, akik szimpatizálnak velünk, elégedettek legyenek. Remélem, hogy ez legalább döntőt fog érni a bajnokságban.

– A Vasasból miért jöttél el? Volt ehhez valami köze annak, ami a bajnoki döntőn történt (aki nem látta volna- az utolsó meccs végén a Vasas néhány játékosa elvesztette a fejét, és verekedésbe kezdett, melynek eredménye eltiltások sora lett), vagy egyéb okok játszottak közre?
– Nem, olyannyira nem volt hozzá köze, hogy így még nehezebb volt eljönnöm – mert ugye azt szokták mondani, hogy a süllyedő hajóból nem szabad kiugrani, és nem szabad magukra hagyni azokat, akik ottmaradtak- márpedig a Vasasra tipikusan ráillett a süllyedő hajó hasonlat. A döntésem oka az volt, hogy úgy éreztem, a Vasasból nem fogok tudni bekerülni a válogatottba, és így nem jutok el az athéni olimpiára sem, mert olyan poszton és olyan játékot kellett játszanom, ami miatt hátrányból indultam volna a válogatott keret kialakításakor. Azért jöttem vissza a Fradiba, mert itt megkapom a lehetőséget; ettől persze még nem garancia, hogy ott leszek az olimpián 2004-ben, de így nagyobb az esélyem rá.

– Mit gondolsz, számít rád a szövetségi kapitány?
– Remélem; erre csak ezt tudom mondani. Dolgozok érte keményen.

– Milyen a Fradinál a hangulat?
– Az alatt a két év alatt, amíg nem voltam itt, nagyon kicserélődött a keret, de szerencsére Gyöngyösi András személyében egy rendkívül jó szakemberrel tudunk együttdolgozni. Fiatal és rettenetesen lelkes csapat vagyunk, aminek talán az lehet a legerősebb fegyvere akár a Honvéddal, akár a Vasassal szemben, hogy nem sztárokra építjük a játékot, hanem a csapatra, és ezzel próbálunk eredményt elérni.

– Rólad sokan azt mondják, hogy heves vérmérsékletű és nagyszájú vagy. Ez mennyire igaz?
– Hát... Igen, ezt mondják, és van is benne igazság, de ahogy korosodik az ember, úgy azért le is higgad, benő a feje lágya. Viszont arra törekszek, hogy a jókedvet, a nagyszájúságot lehetőleg ne veszítsem el, persze ügyelve arra is, hogy ez ne nagyképűség legyen, hanem tényleg csak jópofaság.
…és ebben a pillanatban feltűnt Csucsu háta mögött Gyöngyösi András, és kissé megnógatta játékosát. Pedig lett volna még mit kérdezni ettől az egyébként nagyon szerénynek tűnő pólóstól. Talán majd legközelebb...

Hraskó István

Küzdelem pénzért, labdáért, pontokért...

– megkezdte idei szereplését a kollégium teremlabdarúgó-csapata a megyei bajnokságban –

„Újra a Gellértben...“ – kezdte tavaly ilyenkor kedves kollégám és csapattársam a beszámolóját a kollégiumi futsalcsapat szezonkezdetéről, s megemlítette, hogy a Móra csapata már második idényét kezdi meg a Csongrád Megyei Labdarúgó Szövetség megyei teremlabdarúgó-bajnokságában, amelynek az újszegedi Gellért Szabadidőközpont ad otthont. Nos, azóta elröpült egy esztendő (a bajnokságban – ugyanúgy, mint tavalyelőtt – a 6. helyen végeztünk), és október végén ismét pályára lépett a csapat. „Újra a Gellértben“ – mondhatjuk tehát, ezúttal már harmadszor. (S mivel három a magyar igazság, idén talán már jobban szereplünk, és sikerül nem utolsóként végezni...) „Újra a Gellértben“ – milyen egyszerűen hangzik, és milyen egyszerűnek tűnik, de aki a csapat háza táján mozog, az tudja, mennyi mindenen mentünk keresztül, hogy ismét nekivághassunk egy idénynek!

Kezdődött azzal, hogy a szövetség egy pofátlan – értsd: nem túl kedves, de nem is teljesen váratlan – húzással igényelte tőlünk a nevezési díjat. Nem volt más hátra, lehetett rohangálni szponzorok után. A feladatot ezúttal – Tarczay Áron, a csupaszív menedzser mellett – Hraskó István, a csapat összekötője (mármint kollégiumi bizottsági összekötője...) próbálta megoldani. S bár hősünk derekasan küzdött a - szinte - lehetetlennel, a nevezési díjat nem sikerült előkaparnia (ill. előkaparnunk) az első meccsre sem (hogy a befizetési határidőről már ne is szóljak...). Mert a mi „modern kori koldusunk“ hiába látogatta végig a szegedi szórakozó- és vendéglátó-egységek egyetemisták által leginkább kedvelt „díszpéldányait“ (úgymint JATE Klub, Nyugi, Blues Kert stb.), csupán a kollégiummal szemben fekvő étterem volt olyan kedves, hogy egy kis – egy nap alatt könnyedén begyűjthető borravalónyi – összeget szponzorálásként nem röstellt felajánlani csapatunk számára. Úgyhogy végül ismét a kollégium, és Erdélyi Ágnes igazgatónő húzott ki minket a csávából. Ő – köszönet ezért neki a csapat nevében – a Grand Café és a kollégium által gyorssegélyt nyújtott. Így hát be tudtuk fizetni a pénzt (ha valaki kíváncsi rá, nem milliókról van szó, csupán 40 000 Ft-ról...). Azonban további gondot jelentett, hogy egész egyszerűen eltűnt a csapat egyetlen labdája, amit még két éve kaptunk ajándékba az egyik ellenféltől (Ha valaki tud róla valamit, kérjük, jelezze valamelyik csapattagnak!), valamint rengeteg problémánk adódott az el nem készített igazolásokkal és sportorvosikkal. Azért mégis bizakodva vártuk a kezdést.

A bajnokságra idén 8 csapat nevezett. Első meccsünket – az őszi szünet miatt – elhalasztottuk, így először október 31-én léptünk pályára, mégpedig a Malter II., az NB I-es szegedi Első Beton egyik fiókcsapata ellen. Összeállításunk a következőképpen nézett ki: Benedeczki Tamás (kapus) – Hraskó István, Pintér Lajos, Czipóth Ferenc, Kovács Róbert. Csere: Danka Balázs és Solcz László. (Aki nem tudná, a teremlabdarúgást vagy futsalt 4+1-es csapatok játsszák, s folyamatosan lehet cserélni.) Szerénytelenség nélkül mondhatom, derekasan helytálltunk a neves ellenféllel szemben. Próbáltunk masszívan védekezni, majd megjátszani és helyzetbe Robit – tettük ezt többkevesebb sikerrel. Mindenestre 0:2-es félidő után a kiválónak mondható 2:2-es eredményt értük el. Góljainkat Cipi és Robi szerezték. Azt kell mondanom, hogy mindenki kiválóan játszott, de különösen talán kapusunkat, Benőt illeti a dicséret fantasztikus bravúrjaiért.

A jó kezdés után lelkesen vártuk a Börcsök Team elleni november 7-i mérkőzést. Csakhogy mire megérkeztünk, kiderült, hogy egy órával korábban kellett volna pályára lépnünk, mégpedig a Villbek ellen, akiről addig nem is tudtuk, hogy benevezett. Ekkor vált számunkra világossá a CSLSZ hibája, mégpedig, hogy nem küldte ki csapatunknak az új, 8 csapatos sorsolást. (Ugyanis ezelőtt mi 6 indulóról tudtunk.) Sebaj, a meccset majd pótoljuk, hiszen a villbekesek közölték, hogy az előző héten ők is hozzánk hasonlóan jártak... (Magyar futball 2002...) A tervezett meccs helyett egyébként megtekinthettük a magyar futsal-válogatott edzését, amely a másnapi sorsdöntő, oroszok elleni szegedi Európa-bajnoki selejtező mérkőzésre készült (ahol egyébként az oroszok úgy oktatták le válogatottunkat, ahogy a kollégium csapatát szokták rutinosabb ellenfelei a Gellértben, 2:6 lett a vége...).

Így tehát három forduló után egy fordulóval álltunk a tabellán... De komolyra fordítva a szót, második meccsünkre november 14-én került sor, ezúttal már tényleg a Börcsök Team ellen. A Börcsök rutinos csapatnak számít már a bajnokságban, több éve vesz részt, s mindig az élmezőnyben szerepel. Eddig nem ettünk meg sok sót soha ellenük, és sajna ezúttal sem, habár egy félidőig úgy tűnt, meglepetést okozhatunk. Ezúttal a Benedeczki – Hraskó, Pintér, Czipóth, Danka összeállításban kezdtünk, s pályára lépett még Forcz Tamás, Rácz Tamás és Halasi Ádám is. A mérkőzés előtt tudtuk meg, hogy Kovács Robi komoly sérülése miatt nem játszhat, s a gyógyulására sem számíthatunk túl hamar... (Újabb hatalmas balszerencse.) Szóval, az első félidő 2:2-vel zárult, úgy, hogy a Börcsök kétszer vezetett, de Cipi és Rácz Tamás révén mindkétszer

egalizálni tudtuk az eredményt. Aztán beütött a krach - 2:3-as állásnál. Ahelyett, hogy ismét egyenlítettünk volna, e sorok szerzője egy rosszul sikerült mentési kísérlettel saját, üresen tátongó kapujába pofozta a labdát. Amúgy szépen, magyarosan, „borsodiligásan“, durr, bele a közepibe. (Ezzel egyébként a csapatot sújtó balszerencsehullámot a részemről lezártnak tekintem!) Majd 2:4 után a társaság teljesen összeomlott, talán kicsit kedvét is vesztette, az ellenfél pedig úgy gázolt át rajtunk, ahogy akart. (Szóval, úgy kikaptunk, hogy azt még talán a mindig-mindent megmagyarázó Tornyi Barnabás vagy Urbányi István sem tudták volna megmagyarázni.) A vége 11:4 lett oda, a második félidőben is Cipi és Rácz Tamás jegyezték a góljainkat. Itt szeretném megköszönni a fiúk nevében is a lelkes szurkolóknak a fergeteges buzdítást! Folytatás következik, idén még ötször, majd tavasszal hét meccsen, azaz adott a javítási és a bizonyítási lehetőség. Aki ismeri a szigorú menedzserünket, Tarczay Áront, az tudja: ő soha sem adja fel, hogy jó csapatot formáljon belőlünk. Folyt. köv. tehát csütörtökönként: „újra a Gellértben“!

Pintér Lajos

$-TÁBORNOK JELENTI BUDAPESTRŐL:

„JÓ ÁLLAPOTBAN LÉVŐ KELET-KÖZÉP-EURÓPAI ÁLLAM KIADÓ“

Gondolatok egy országgyűlési választás után – már kicsit lehiggadva

Biztos, hogy sokaknak okoz fejtörést, hogyan jellemezhető, írható le a mai világ és főleg ez a kis ország, ahol élünk. Megvan bennük a jó vagy rossz érzés, látják, de nem tudják szavakba önteni. Mert mi is a legnehezebb? Leírni azt, ami VAN, és/vagy ahogyan VAN. Ehhez szeretnék – a saját álláspontom szerint – fogódzkodót nyújtani.

Képzeletbeli filmhíradónkban egészen 1989-ig kell visszamennünk. Ekkor – mivel eladósodtunk – kitehettük a táblát az országra: „KIADÓ“. Megindult a fejlett Nyugathoz való felzárkózásunk, tegyük hozzá, ezt már Szent István idején elkezdtük – azóta is tart. Ekkor azok a népek, akik a szabadversenyes kapitalizmusba már jól belegyakorolták magukat, éhesen, farkasok módjára rávetették magukat az országra. Megkezdődött az ország gazdaságának, társadalmának nyugati mintára való átalakítása. A nyugatiak szédítő iramban foglalták el a kulcsfontosságú helyeket a gazdaságban, médiában, politikában és a kultúrában. Napjainkban Híradó helyett elég lenne egy tízperces műsor a: „Magyarországért való harcban a felek következőképp állnak“ címmel. (Félidő van, mint a meccsen.) Tényleg, hogy is állnak?

Az ország igaziból külföldi kézben lévő magántőke, ránk szabadított bankok, multinacionális vállalatok, valamint a liberális média. Kulcspozíciók tehát kézben, pénzzel – és így igazsággal is – ők rendelkeznek. Ettől kezdve jöhet a lakosság megpuhítása: róluk szóljanak az országok, őket dicsőítsék a tévében, a rádióban, róluk beszéljenek a gyűléseken, a munkahelyeken, az iskolákban. A netből ömlik, a diszkókban harsog, a csapból is folyik az új (t)rend, és tombol a mobilmánia. Folytathatjuk a sort a magát függetlennek hazudó Metróval, a „kockahasú“ olasz macsókkal, de a „legkirályabb“ szöszi cicababák is az új életstílushoz tartoznak, akik MELLesleg igen „tehetségesek, kreatívak és dinamikusak“.

Ha valaki ez ellen szólni mer érdemben? Majd kiköszörüli a nyelvét rajta a média, addig menjen a Farm, a Big Brother és a Való Világ – megannyi ötletes műsor. Erre van pénz, bűn propagálására. Állj ki, s tátott szájjal tagadd a Tízparancsolatot: híres, sikeres, gazdag lehetsz.

Big Brotherünk is tudja: az ember biológiai, kulturális és megismerő lény. De ő csak a nadrágjában lapuló ősállatot célozza meg, és a gyomrát: fogyassz, zabálj, k...j!! Jól mondta Nagy Bandó András egyik kabaréjában: „Mi, magyarok a »hass, alkoss, gyarapíts«-ból főleg a HAS-sal törődünk“.

Boldog vagy, tizen-, huszonéves? Nem hiszem! Ha igen, akkor miért halsz meg majdnem a drogtól, miért fulladsz ki az első lépcsőforduló után, esetleg állsz sorba abortuszra várva? Sebaj, sebaj, menj csak, vár az „élet“, meg Anettka is, „játssz egy kicsit a tűzzel“, „vidd túlzásba“ – hisz' ezt akartad! Vagy mégsem?

Az 1998-as Fidesz-győzelem nem tetszett Mr. Dollárnak, de 2002-ben újra támadásba lendült. A baloldal győzelme után valami ilyesmit éreztem: „különös, különös nyáréjszaka volt, csörtettek bátran a senkik és meglapult az igaz ember...“ Jól választottál, Magyarország? Nem, nem Magyarország győzött, idegen érdekek győztek. Most már következhet a magyar föld eladása, a könnyű drogok legalizálása, a

mindent behálózó korrupció, virágzó drogkereskedelem és fejlődhet tovább (szex)turizmusunk.

Ezt akartad, Magyarország? Indusztriális gazdaságod van, posztindusztriális ifjúsággal. Hogy építesz jövőt ez utóbbival? Persze, ha kapunk pénzt, akkor menni fog, megy majd az olajozottan működő semittevés, a sok fizetett naplopóval. Azt mondhatnád erre, el is értünk valamit. „Etetni kell a juhot, hogy nyírni lehessen". Az nem pusztul bele a jólétbe, aki azt kezelni tudja. Ez az alapelv, nem is beszélve a rendszerbe épített „fékekről". És hogy mi a legfőbb fék: megtalálhatjuk a máig „elsodort faluban". Mert a vidék az SZDSZ és az MSZP ellen szavazott, így az nem is fog fejlődni még legalább négy évig. S addig mi legyen, mi fog történni? „...habár fölül a gálya, s alul a pénznek árja, azért a PÉNZ AZ ÚR."

Lectoribus salutem: Balizs Tibor

Turul vagy Big Brother?

Avagy „más" gondolatok egy országgyűlési választás után-nem annyira lehiggadva

Pusztul a haza, magyarok! A ballibsi-satöbbi média (sajnos nem vagyok teljesen tisztában vele, mely sokat használt kategória illene ide) elárasztotta szennyével tiszta kis országunkat, megrontotta romlatlan, minden porcikájában tisztességes népünket! A magyar vérre éhező nyugati nagytőkés farkasok újult erővel támadnak! Bár nagy vezérünk négyéves uralkodása alatt sikerült megfékezni őket, most mindennek vége!

A templomokat porig rombolják, a falusi portán külföldiül vezénylik a Bodrit, a magyar paraszt hamburgert vet, kólát arat. Fiaink belefulladnak a szabad szellemű szennybe, drogba, butításba. Tahó Világ…

Sok helyen lehet mostanság ilyen és ehhez hasonló elrettentő jövőképekről olvasni. De nem konkrétan ez az, amire reflektálni szeretnék Balizs Tibor cikkével kapcsolatban, csak ezen cikk néhány megállapítása. Ezt már megszoktam, nem mondom, hogy tetszik, de mindenki élhet a szabad vélemény-nyilvánítás jogával (én mindenesetre nem temetném Magyarországot egy kormányváltás miatt…).

Szóval. Ami szerintem félreérthető: a cikk szerzője mintha a liberális és baloldali gondolkodású emberek nyakába próbálná varrni az összes rosszat, ami kis hazánkban előfordul. Gondolok itt a valóságshow-kra és a kereskedelmi televíziók egyéb színvonalas műsoraira, a „mobilmániára", az „új (t)rend(ek)re"; a diszkókra. Persze lehet, hogy tényleg én értettem félre az írás mondanivalóját, de lehet, hogy nem.

Na igen. Köztudott dolog, hogy a jobboldaliak nem járnak diszkóba, nem használnak mobiltelefont, és bojkottálják a kereskedelmi tévéket, különösen a Big Brother-féle műsorokat és a szappanoperákat. Ugye, hihetően hangzik? Ja, és közülük még soha senki nem élt marihuánával, ám nincs olyan, aki nem lenne ott minden vasárnap a misén. Soha erkölcsbe ütközőt nem tesznek. A vallásosan nevelt tinédzserek óra alatt a Tízparancsolatot és bibliai alakok neveit firkálják a füzetükbe, nem ám divatos fiú- ill. lánybandákét!

Ez így egy kicsit álszentnek tűnik nekem. Nem itt kellene keresni a dolog gyökerét, így nem lehet behatárolni az említett műsorok és szórakozási lehetőségek közönségét.

Először is: erre sajnos van igény. Kár hibáztatni érte a liberális szellemiséget. Liberális körökben is rengeteg az értelmiségi, a művész, akikre aztán végképp nem lehetne ráfogni, hogy rombolják a magyar kultúrát, terjesztik az igénytelenséget. Itt nem veszem figyelembe azon véleményeket, amelyek szerint ciki Kertész Nobel-díja, és inkább a származása, mint az értéke miatt; amelyek szerint minden kultúrmocsok, ami nem népnemzeti; amelyek származási alapon bírálják a frankfurti könyvvásáron bemutatott könyvek íróit. Nem veszem figyelembe, mert ilyen alapon nem lehet megítélni valaminek az értékét.

Ha már egyszer van, akik (a legkülönbözőbb gondolkodású emberek) ilyeneken szeretnek élni, a közszolgálati televíziót kellene inkább rendbe tenni, mint a kereskedelmi tévéket kényszeríteni változtatásra. Más országokban is sikerült nagy nézettségű közszolgálati televíziót létrehozni a kezdeti nehézségek után (egy ideig ott is a „panem et circenses" elvét követő kereskedelmi adók voltak túlsúlyban). Miért pont nálunk ne lehetne így? Mivel itt is sokan szeretnének

értelmesebb műsorokat nézni (a legkülönbözőbb gondolkodású emberek), nagyon is nagy esély van rá.

Szintén sokszor hallom emlegetni, az említett cikkben is, hogy a magyar fiatalok most végképp a drogdílerek hálójában kötnek ki. Ezzel sem értek egyet. Az 1998-as szigorítással a magyar drogtörvény lett az egyik legszigorúbb Európában. És használt valamit? Nem. A prevenció az egyetlen hatásos módszer, ez már régen bebizonyosodott. Jobb lett volna, ha ezt a Fidesz jogászai is idejében felismerik, ezzel megspóroltak volna a rendőrségnek egy csomó felesleges munkát. És talán lett volna idejük az igazi fejesek után kutatni.

Ha most enyhítés következik be a törvényben, azzal nem tönkreteszik a társadalmat, inkább az igazi bűnüldözés lehetőségeit javítják. És ha mindez eredményes, széles körű prevenciós programmal párosul, többet érünk el vele, mint akárhány év börtönnel (például egyetlen spangliért).

A harmadik dolog, amit furcsállok: miért gondolja azt a cikk írója, hogy a mostani kormány büntetni fogja a vidéket, amiért az „rosszul szavazott“? Csak nem a négy éven keresztül tapasztalt gyakorlatból merít? Az, hogy négy évig elhanyagolták a „vörös“ Budapestet, nem azt jelenti, hogy ez most is így lesz, csak fordítva. Ja, és ott vannak az önkormányzati választások eredményei, amelyek nem azt mutatják, hogy a vidék annyira szenvedne a kormánypártok sanyargatásától…

Különben meg azt javaslom mindenkinek: várjuk ki, mi lesz. Remélem, nincs mitől félni. És ne bántsuk egymást.

Jucus

Való(tlan)ság show-k

avagy Big Brother és Való Világ

A kereskedelmi tévék ismét megmutatták, hogy mire képesek. Felismerve a tendenciát, hogy a dél-amerikai sorozatok kora leáldozóban van, valami újjal próbáltak előrukkolni.

A *reality-show* azonban nem magyar találmány, hiszen Nyugat-Európában és a tengerentúlon már nézettségi csúcsokat döntögetett ez a televíziós műfaj, így törvényszerű volt, hogy egyszer nálunk is megjelenik és a kereskedelmi tévék pénznyerő automatáivá válik. Ezáltal növekszik a nézettség és vele párhuzamosan az eladható reklámidő. Azonban van ezzel egy óriási bibi, mégpedig az, hogy annyi köze van az egésznek a valósághoz, mint igáslónak az operabérlethez. Hogy tükrözné az életünket az, hogy nem mehetek el színházba vagy, hogy ne szurkolhassak kedvenc csapatomnak a tévé képernyője előtt.

Másrészről a játékosok szerepet játszanak, manipulálják őket (mint ahogy arról egy tengerentúli játékos be is számolt egyszer), hiszen a nézettség növekedésének semmi sem lehet akadálya. Már a szereplők kiválasztása is jól begyakorolt forgatókönyv szerint zajlik. Érdemes a műsorban olyan típusokat szerepeltetni, mint a szűz, az izmos, a tetkós, a macsó, a bajkeverő, vagy a szexőrült. A műsor az ösztönökre és az érzelmekre épít, valamint arra, hogy mi, nézők szeretjük meglesni, hogy mások hogy élnek. Erre apellál a Tv2 *Big Brother* és a RTL Klub *Való Világ* című műsora. Ha szegény George Orwell látná, hogy mi lett az ő Nagy Testvéréből biztos forogna a sírjában. Egy olyan műsor épít az ő regényére, amelyben a legfőbb kérdés az, hogy ki kivel fekszik le, vagy éppen melyik játékos tudja leginkább becsapni a nézőket és bent lévő társait A kukkolóshow emellett arra alapozza sikerét, hogy szexszel mindent el lehet adni. Ez az alpáriságot az ORTT is felismerte és nem sokkal a műsor indulása után kötelezte a Tv2-t 6,8 millió Ft kötbér megfizetésére valamint arra, hogy a kiskorúak számára ártalmas műsorszámok csak 23:00 és 5:00 között kerülhetnek adásba. A reality show-k az ötletüket valójában abból veszik, hogy adott nagyságú területen adott számú kísérleti alany garantáltan egymásnak esik. Ezt a Stohl András által vezetett Való Világ különösen jól elő tudja segíteni a feszültség szándékos gerjesztésével.

Jut eszembe Stohl András… A színész-műsorvezető évekig az egyik legjobb magyar teátrumnak, a Katona József Színháznak volt tagja, ahol többek között Shakespeare-darabokban (Hamlet, Julius Caesar) és Schiller-színművekben játszott. A tehetségesnek tartott fiatal művészt Jászai Mari-díjjal is kitüntették. *Mondd, András megérte mindezt feladni? Otthagytad a színházat, és remek színészi pályafutásodat a kereskedelmi tévék oltárán áldoztad fel! Nagyon kár érte!!!*

Sükösd Miklós médiakutató szerint a valóságshow-k jelentik a modern gladiátorversenyeket, ahol a túlélésért folyik a küzdelem, s a nézők a jól ismert kézmozdulatokkal dönthetik el a verseny kimenetelét. Itt nem testtel és vérrel folyik a harc, hanem a pszichével.

Sajnos egyre több hasonló műsorra lehet számítani, hiszen eljöhet az idő, amikor a kereskedelmi tévéknek lesz a „lét a tét“, és így kell, hogy fenn tartsák magukat.

Kajcsa Szilárd

Október 23-a, nemzeti ünnep. A tiszteletadás napja.

„Nem múlt el ünneprontás, incidens nélkül az 1956-os forradalom és szabadságharc 46. évfordulója !“

Az emlékezés órái.

„Két megemlékezést is tartottak tegnap a fővárosi Corvin közben – mindkettőn füttykoncert fogadta a miniszterelnök nevének említését.“

Az áldozatok előtti főhajtás pillanatai.

„Rendőrök őrizték tovább az MSZP koszorúját a Rákoskeresztúri új köztemetőben, a 301-es parcellában azután, hogy egy férfi a fák közé hajította az emlékezés virágait. Tettét sok jelenlevő örömmel fogadta.“

Magyarország így tiszteli hősi halottait.

J.

Üres percek?

Nem szeretek várni. Akkor unatkozom. Hamarabb értem oda, mint a megbeszélt időpont. Elég szerencsétlenül éreztem magam, az emberek az utcán mind céltudatosan mentek valahová, én pedig ott álltam tétlenül. Nem szeretek várni. Lassan teltek a percek, az utcai hőmérő fokonként kúszott felfelé, de 9˚C foknál megállt, és már nem ment tovább. Hűvös volt. Unalmamban nézelődtem és füleltem, elkapva egy-egy beszédfoszlányt.

– *Nem akar enni. Az infúzió az megy. Mondjuk, ha az nem menne, már nem is élne…* – tette hozzá sírásba forduló nevetéssel. Kórház. Emberi életek. Nem szeretem. Nagymamámat juttatja eszembe, aki nemrég' ment el. Beteg volt. Ez az öregek sorsa… Ekkor arra lettem figyelmes, hogy egy öreg bácsika felettébb jókedélyűen rugdos egy üres Life Style-os dobozt. Furcsa találkozása volt ez az Öregnek és a Fiatalnak. Mi is az öregek sorsa?

Ott jön egy csapat fiatal. Tíz évesek lehetnek. Ballagnak az iskolába – remélhetőleg. Felém tartanak, mellettem fognak elmenni. Felkészültem, hogy be fognak szólni valamit – ilyenek a hülyegyerekek. Az ember mindig készüljön a legrosszabbra. Elmentek. Beszélgettek. Rám néztek. Ez csak egy pillanatra szakította meg a beszélgetés folyamát. Örömmel nyugtáztam magamban, hogy Szeged nem olyan, a szegediek nem.

Feltűnt egy csípőficamos srác, vagy ha nem is az, de mindenesetre mozgássérült. Szembejövő barátját üdvözölte. Ekkor jött vissza a kis csapat is. Ezt a világrengető eseményt ők sem hagyhatták szó nélkül, s egyikük magához ragadva a képzeletbeli mikrofont, közvetített a többieknek:

– *Dik' oda! Hogy nyomja má' a bréket!* És amikor elhaladtak a srác mellett, neki is beszóltak valamit. Visszafordultak és kiröhögték. Szeged nem olyan… A srác nem vette fel. Emberként viselkedett.

Ma már nem jön… Indulni kellene. Nehezemre esik elhagyni helyemet. Nem is unatkoztam. Nem is olyan rossz várni!

rytus

Egy kapcsolat — vége

Ritának

Nem Pesten történt, amit hallotok. Ott ily regényes dolgok nem történnek. Vidéken esett meg, a királyok városában, messze innen, de nekem otthon.

Még azokban a boldog békeidőkben, amikor minden nap nyolcra kellett suliba járnom, de a téli szünet tényleg szünet volt.

Harmadikos koromban érkezett az illető a gimibe. Jelenléte nem volt feltűnő, csendesen meghúzódott a büfé melletti sarokban, és várta, hogy észrevegyék. Nem is kellett sokáig várnia. Akkortájt kezdtük úgy érezni, hogy összekuszálódik minden, és már régen nem tudjuk, mit miért teszünk. Különösen a hétfő és péntek reggelek tűntek kilátástalannak. Szükségünk volt segítségre, de már nem fogadtuk el akárkitől. És akkor jött Ő. Fehér lova nem volt, mégis sokunknak hős megmentője lett. Nem oldott meg helyettünk semmit, de mindig ott állt támaszként a büfé melletti sarokban, ha fáradtak voltunk, ha fáztunk, vagy csak halálvágyunk támadt a dupla matekórától. Soha nem szólt, és gyakran nehezítette meg szüneteinket a maga sajátos szabályaival, ráadásul újabb döntéseket kényszerített ránk. De az ő törvényei legalább egyértelműek voltak, és egy-egy rosszabb döntés sem járt beláthatatlan következményekkel. Hamar megtanultuk, hogy ötforintosnál kisebb érmét nem fogad el, hogy a cukor mindig a pohár alján marad, és arra is idejében rájöttünk, a tejeskávé vagy a rózsaszín műlötty a finomabb.

Mert ez a „nagy Ő“ egy kávégép volt csupán. Egy masina. Mégis nagyon hamar bizalmas viszony alakult ki köztünk, a lyukasórákat és a szüneteket mindig ott töltöttük a büfé mellett, a felkínált összes kávé-kombinációt kipróbáltuk. Szerettük őt, és talán ő is

minket. Aztán egyszer megromlott valami köztünk. Sorozatosan eljátszotta, hogy a pohár + kávé egységcsomag valamely tartozékát, néha mindkettőt, elfelejtette átadni. Akkor már végzősként nehezen viseltem ezt a méltánytalan bánásmódot, különösen, hogy nem tudtam az okát. Zavart voltam, folyton álmos, kicsit fennkölt, de mindenképpen nyűgös. Nem volt türelmem Hozzá, és az egyik szokásos akciója után „Mész te a fenébe!“ felkiáltással megfordultam és felmentem a lépcsőn. Attól kezdve kerültem. A lyukasórákat a tetőtéri folyosókon vagy a parkban töltöttem, kávézni pedig a suli melletti egységbe jártam. Úgy döntöttem, nem tartok igényt a segítségére, ha így bánik velem.

Hónapok teltek el, mire újra a közelébe merészkedtem. Nem hittem már Benne, de az egy olyan nap volt, amikor minden mindegy, az is, hogy egy kávéval többet vagy kevesebbet juttatok-e a szervezetembe. Buta érzés volt újra ott állni előtte, és várni, hogy mi történik.

Talán ő is sajnálta, hogy így alakult. Talán megérezte bennem a hitetlenkedő várakozást, talán a pillanat „most vagy soha“ hangulata hatott rá. Tény a tény, aznap a hiánytalan egységcsomagot megtoldotta még egy pohárral. Bocsánatkérésként értelmeztem, úgyhogy kibékültünk.

Ezután újra sok időt töltöttem a büfé melletti sarokban. Felmelegített jó kapcsolatunknak azonban nem volt jövője. Az évből már csak hetek voltak hátra, én leérettségiz-tem, és most itt vagyok, 200 km-re a hajdani megmentőtől. Jártam ott azóta. A nagy szaladgálás és örömködés köze-pette annyi időm jutott csak Rá, hogy megsimogassam az oldalát. Kettőnk közül én változtam többet. De az ő kávéja sem olyan már, mint régen.

Kat@

Függőség

Egy borús, esős reggeli hajnalon ébredtem rá életem nagy igazságára, amellyel sajnos nem dicsekedhetek.

Rájöttem, hogy nem vagyok szabad, ahogy rájön erre az alkoholista, a drogfüggő, a bulímiás, az anorexiás és sorolhatnám tovább a függőségi betegségek végtelen fajtáját. Egyszer csak óriási elkeseredésükben rádöbbennek, hogy az egész életük a pia, a drog stb. körül forog, és hogy nem tudnak elvonatkoztatni ettől a gondolattól.

Sajnos én is függő vagyok, és nem mondhatom azt, hogy HÁLA AZ ISTENNEK, hogy nem azon betegségek közé sorolhatom magam, amelyeket imént leírtam, hanem egy sokkal súlyosabb betegséghez, mégpedig a kosárlabda-függőséghez. Tudom, röhejes, magam is rájöttem, de engem lelkileg eltapos ez a betegség. Az, hogy valami – amit annyira szeret az ember és elvileg egészséges és jó, hiszen csiszolja a jellemet, ahogy a sportpszichológusok állítják – ennyire romboló legyen, el sem hinné az ember; ekkora antagonizmus talán csak a fekete-fehér közt áll fenn.

Minden éjjeli álmom és nappali gondolataim zöme e gondolat körül forog, és csak most jöttem rá, hogy nem lehetek szabad, egyrészt azért nem, mert túlságosan szeretem azt, amit csinálok, másrészt pedig képtelen vagyok felhagyni vele.

Úgy érzem, hogy csak azért megyek el egy reggeli – számomra lényegtelen és felesleges – edzésre, hogy elűzzem a fejem fölött gyülekező viharfelhőket, egy rossz érzést, hogy itt a vég. Mint aki sétálva megérez egy nagyon furcsa illatot és ihletet kap a versíráshoz, vagy egy parfüm elkészítéséhez, vagy bármihez. Én is így vagyok ezzel, nem akarom megérezni ezt az illatot, inkább felkelek kora reggel, akár két óra alvás után és elmegyek a sportcsarnokba edzeni. Ahogy belépek a csarnokba egy különös illat fogad, ami nem engedi, hogy elfelejtsem a fogadalmaimat és azt a küzdelmes, fáradtságos, de kemény munkát, ami mögöttem áll és gépiesen bólogat, miközben azt mondja, hogy „... ha már idáig eljutottál, akkor csináld végig“. De mikor van vége??? Vagy meddig lehet azt elviselni, hogy valakin nem tudnak és legrosszabb esetben nem is akarnak segíteni? A drogos nem fog kigyógyulni soha a szenvedélybetegségéből, ha nem segít neki egy szakember, vagy valaki, aki „tiszta“. Egy kosaraslány sem fog soha hivatalos meccsre kifutni, ha nem segít neki egy szakember, hogy helyre tegye a dolgokat a fejében és a mozgásában egyaránt. Tehát beteg vagyok, és egyre betegebb, ahogy egy alkoholista, aki, minél többet iszik, annál jobban meglátszik az arcán, a keze remegni kezd, elfásul, elveszti értékét az életben.

Nekem nem a kezem fog remegni és nem lesz vörös az arcom, és nem leszek egyedül, elhagyva, elveszve, de belül minden más lesz és lett. Akárhányszor kimegyek majd egy kosármeccsre, annyiszor fog könnybe lábadni a szemem. Akárhányszor győzni fog egy csapat, és arannyal fog ünnepelni, annyiszor fog összeszorulni valami bennem. Nem csak azért, mert én nem érhettem el, hanem azért, mert meg sem próbálhattam és fel sem adhattam, még ha fel kellett volna is, hiszen annyira szerettem, és szeretem, hogy fejet tudnék hajtani bármilyen kívánság előtt, és ökölbe szorított kézzel képes lennék kiállni bármilyen erőpróbát.

Ha valamit igazán szeretünk a testünk és lelkünk minden ízében, és nem tudjuk megszerezni magunknak, annál már csak egy dolog fájdalmasabb, és pedig az, hogy nem tudjuk ELVESZÍTENI.

Ábrahám Márta

Hogy ne csak mindig krumpli

krumplival kerüljön az asztalra körítésként (Egyébként magában is finom)

*A **hozzávalók** listája:(nem kell megijedni, nem olyan sok, és kivitelezhető):*

– fél kiló csiperkegomba
– 1 fej lila hagyma
– 2 konzerv vagy egy üveg borsó
– pici olaj
– bors
– ételízesítő
– kevés petrezselyemzöld, de csak ha van
– pici ketchup

Most pedig következzék az ördöngös folyamata az elkészítésnek:

1. Először is megszabadítom a hagymát az őt borító fogyasztásra nem alkalmas burkától, majd pedig apró kockákra aprítom. Ha azt szeretném, hogy ne csípje könnyesre a szememet a hagyma, akkor a héjmegszabadítás után pár percig csap alatt tartom, hacsak nem szemüveges a szakács.

2. Következő lépésként megmosom jó alaposan a gombát, a szárából a már nem szalonképes részeket eltávolítom, és végül közepes nagyságúra szelem (de ezt mindenki maga döntse el, milyen méretű gombát szeret).

3. Egyszerű lépés a következő: leöntöm a vizet a borsóról.

4. Aki gyorsfagyasztott borsót szeretne használni, az előtte egy kicsit párolja meg, hogy puhább legyen. Ha párolom a borsót, akkor nem főzöm ki belőle a vitaminokat és a tápértéket. De ha erre nincs mód, akkor jó lesz az egyszerű hétköznapi főzés is.

5. Miután mindez megvan, egy pici olajat felforrósítok, benne üvegesre fonnyasztom a hagymát.

6. Beleszóróm a gombát, összekeverem, majd lefedem födővel, mivel a gomba ereszti a levét, így a saját levében fog megpárolódni. Párszor megkeverem, beborsozom, "bevegetázom", és megszóróm kevés petrezselyemzölddel.

7. Amikor már látom (vagy épp ízmintát vettem), beleöntöm a puha borsót és pár percig együtt párolom őket.

8. A legvégén egy pici ketchupot teszek bele. Hogy ne legyen levesszerű a köret (mivel a gomba sok levet eresztett), leszűröm, és máris tálalható fasírozott, sültek mellé. Jó étvágyat!

Czár Dóra

Felhívás!
Akinek vannak jó, ízletes, de legfőképp könnyen és gyorsan elkészíthető ételreceptjei akármilyen kategóriában, az kérem, adja le ötleteit a 16/b szobában, hogy kollégista gyomor ne maradjon éhesen!!!

Körkérdés

Ezzel a számmal indul eme közismert rovat, melyet „főszerkesztő-asszonyunk“ rám bízott. Indító kérdésem szorosan a kollégiumi élethez kapcsolódott. Arról faggattam a kollégistákat, hogy ***mennyire vesznek részt a különféle kollégiumi rendezvényeken*** *(bulik, farsang, Morgilla, előadások, Filmklub stb.),* ***ha részt vesznek, miért; s ha nem, akkor miért nem****.*

Hadik Márti (V/18): Válogatni szoktam a rendezvények között, csak az érdekesebb témájúakra járok le, pedig a legtöbb jól megszervezett és közérdekű.

Farkas Péter (V/13): Jó hangulatúakra szoktam lemenni, kár lenne kihagyni. Nagyon jó társaság jön össze: a Morgillán, a kolibulikon, és az előadások is érdekesek.

12-es szoba: Szegényes a programkínálat, túlságosan is bölcsész. A bulikban sűrűben is részt vennénk! Ne csak az irodalmi esteket erőltessük, nyissuk/sák fel a szemünket a világra (pl. pornószínésznő)! Focit és csocsóasztalt!

Bán Ödön (17): Általában nem járok le, ugyanis semmi olyan nincs, ami engem érdekelne. Én ugyanis földrajzos vagyok, míg itt irodalmas, töris programok vannak. Ez a 'Tudomány más szemmel' című előadás már egészen jó. Ezenkívül még a Filmklubra járok le, ha van időm.

Oláh Kriszta és Gombos Gabriella (21): Mindenhol ott vagyunk, az előadások között érdeklődésünknek megfelelően válogatunk. A Piaf-est nagyon tetszett!

Hatos János (17): A bulikra szoktam lenézni, az érdekesebb töris előadásokra, valamint a választások idején meghívott politológusok előadásaira. Nekem ez a (poszt)modern irodalom nem tetszik, ezért ezekre az

előadásokra, felolvasóestekre nem járok.

Bak Judit (38): Szeretem az előadásokat, a bulikat, mert jók, azokra lejárok. A Morgillát sajnálom, hogy rossz időpontban van, és sosem tudtam még részt venni rajta. Volt olyan, mikor nem volt kivel lemennem egy rendezvényre, és egyedül nem volt kedvem. A Mikulás teljesen el van fajulva, vissza kellene térni ahhoz, hogy ez egy gyerekes ünnep, szép hagyomány, és ennek megfelelően ünnepelni, nem lerészegedni. Amit még én szeretnék: az ismerkedőestek! Jó az elsősavató (gólyatábor), mert összeismerkednek az elsősök, de csak egymással, velünk - felsőbb évesekkel - nem.

Bácskai Zoltán (7): Amikor idekerültem a Mórába, az volt a hozzáállásom, hogy az egyetemista az elsősorban egyetemre kell járjon; a kollégium pedig kizárólag azt a célt szolgálja, hogy legyen hol laknia, aludnia az illetőnek. Viszont az évek során éppen ebben a kollégiumban, ettől a kollégiumtól tanultam meg, hogy igenis jelentősége van a közösségnek, annak, hogy mindig vannak olyanok, akikre az ember számíthat, ha szorult helyzetbe kerül. Számomra az is „szükséglet“, hogy legyen egy olyan köröm, akikkel néha kulturáltabb módon is eltölthetjük az időnket. Éppen ezért igyekszem minél több kollégiumi rendezvényen aktívan is közreműködni.

Rendkívül sokféle véleményt kaptunk, pozitívabbakat, negatívabbakat egyaránt, de mindenképpen megszívlelendőket.

Szilágyi Szilvia

Móra Nyúz – a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik hellyel-közzel, 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.
Szerkesztette: Verbói Barbara – **Tördelő** és **képszerkesztő:** Bácskai Zoltán – **Korrektor:** Verbói Barbara
Címlapon: Juan Gris: The Man at the Café c. festménye

Szerzők: Ábrahám Márta, Balizs Tibor, Bereczki Zsolt, Bokros Judith, Bozsaky Dávid, Czár Dóra, Czeglédi Ádám, Eperjesi Zoltán, Erdélyi Ágnes, Esztergályos Csaba, Farkas Judit, Farkas Péter (Kálmán), Füleki Gábor, Fülöp Annamária, Gaál Anna, Hadik Márta, Hajdú Anett, Hraskó István, Hunyadfalvi Zoltán, Illés András, Kajcsa Szilárd, Kaplár Katalin, Lenkó Lizandra, Lévai Rita, Lutz Gábor, Molnár Edit, Oláh Krisztina, Parti Tamás, Pintér Lajos, Ragány Zoltán, Simonka Rita, Székely Anna, Szeredi Anna, Szilágyi Szilvia, Tolnai Judit, Verbói Barbara

GÖRÖG SZINFÓBIA X.

94
AZ ESEMÉNYEK HATÁSÁRA ATHÉNT KIÜRÍTETTÉK, AHOVÁ BEVONULTÁK A PERZSÁK.
OKÉ FŐNÖK! SZÁMÍTHAT RÁM!
HINDENT FELGYÚJTANI!
ΟΔΑΙΟΣ
EWING OIL C

95.
BUMM

96.
NE LÁBATLANKODJON MÁR OTT FŐNÖK!
VIGYÁZZON! HÁTULRÓL EGY NÉGER TÁMAD!
HÁT EZ ÉGÉS!

97
A DÖNTŐ CSATA TENGEREN, SALAMISNÁL VOLT
KUKUCS! NA KI VAN ITT?
SZERINTEM TE!
EZZEL A HAJÓVAL MÉG ELMENEKÜLHETÜNK!
EZ A HAJÓ AZ ÉLETÜNK ZÁLOGA!
AZ LESZ A LEGJOBB, HA ELSÜLLYESZTEM A HAJÓT, NEHOGY A GÖRÖGÖK KEZÉRE KERÜLJÖN!
HAM!!

98.
XERXES EGY KÖZELI DOMBRÓL FIGYELTE HAJÓHADÁNAK GYÁSZOS SZEREPLÉSÉT.
FÉRFIAIM ASSZONYOKKÁ LETTEK, AZ ASSZONYOK PEDIG FÉRFIAKKÁ!
HERMAFRODITÁK?
MUTÁNSOK?

99.
VÉGÜL A PERZSA HAJÓHAD MARADÉKA ELMENEKÜLT.
A HAJÓSBA MINDIG ŐK NYERNEK!
NEM IGAZSÁG!

100.
EZUTÁN XERXES IS HAZATÉRT.
MARDONIOS, TE ITT MARADSZ EGY KISEBB SEREGGEL ÉS ELFOGLALOD AZ ORSZÁGOT!
DE MÉR PONT ÉN?

101
A PERZSA SEREG MAKEDÓNIÁBAN TELELT ÁT.
FŐ A LELKESEDÉS!
MEG FOGUNK HALNI!
HINDENNEK VÉGE!
HAZA A KAROK NÉLKÜL!

102
KÖZBEN A GÖRÖGÖK NAGY SZÁRAZFÖLDI SEREGET GYŰJTÖTTEK, MELYNEK FŐVEZÉRE PAUSANIAS SPÁRTAI KIRÁLY LETT.
HÉSZÁRLÁST AKAROK!
HÉ! VÁRJON FŐNÖK. AZOK A SZÖVETSÉGESEK, NEM A PERZSÁK!
BEADTÁTOK MÁR NEKI A NYUGTÁTOT?

103.
KR.E. 479 TAVASZÁN A PERZSÁK ISMÉT BETÖRTEK ATTIKÁBA ÉS ATHÉNT PUSZTÍTOTTÁK.
HÁHÁHÁÁ

104
RECCS-ROPP
BANG
AAÁÁ
KOPP

105
NÉZD MÁ'! A SZEMÉT GÖRÖG MÉG A FÖLD ALÓL IS KIKAPARNA!
ÉS MÉG FIRUZ HANGJÁT IS UTÁNOZZA A MOZSOK!
SEGÍTSÉG!

GRAPHIK VON MANGÓ FRÍTZ